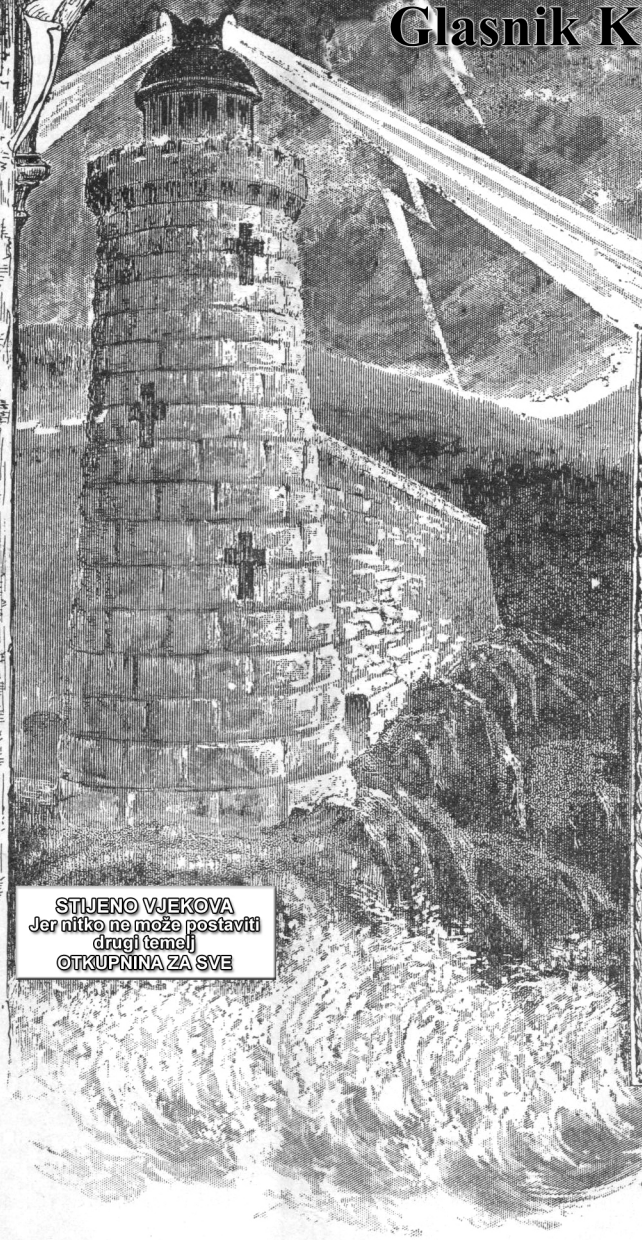
Stražarska Kula

i

Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?"

„Jutro dolazi, a i noć!" (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIII | 15. VELJAČA, 1902 | BROJ 4

SADRŽAJ

Nade rane Crkve u pogledu dolaska našeg Gospodina 53
„Jutro dolazi" 59
Daljnje prepreke Svanućima 59
Stjepanova obrana i smaknuće 59
Progonstvo i njegovi dobri plodovi 63
Kakve je rezultate donio Tyndaleov progon 63
Služba đakona Filipa 64
Odgovori na zanimljiva pitanja 67

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren." (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja," koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje." On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine," i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke" su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve." (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena." (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerili smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM" ŽIVOG BOGA – njegova „građevina„ čija gradnja traje cijelo Evanđeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen" ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja", „izabranog i dragocjenog" bude bio spreman,Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za *svakoga*, „otkupnina za sve" i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava *svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet*" u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest", biti „sudionikom božanske prirode", i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

NADE RANE CRKVE U POGLEDU DRUGOG DOLASKA NAŠEG GOSPODINA

Neki revni i vjerni Istraživač Biblije objavio je mali traktat koji se bavi gore navedenom temom tako jednostavno i lijepo da osjećamo potrebu iznijeti pred naše čitatelje njegove opsežne izvatke, kako slijedi:

Nitko ne može pažljivo čitati Novi zavjet, a da ne otkrije da su članovi rane Crkve bili ljudi nade jednako kao i ljudi vjere. Doista, nada se, više nego vjera, činila istaknutom značajkom njihovog karaktera. Ne u smislu da su zapravo imali više jednoga nego drugoga; oboje je činilo jednu plemenitu građevinu, jedan veličanstveni brod. Vjera je bila temelj; a nada, izgrađena na njoj, privlačila je oko promatrača. Vjera je ležala ispod vodene linije; nada je podizala jarbol i širila jedra visoko pred očima ljudi. Njihova je vjera gledala unatrag na Kalvariju; ali, na neki način, to je bio dovršen čin. Nisu uvijek gledali unatrag; gledali su naprijed s postojanim pogledom.

Stav iščekivanja bio je njihov svakodnevni, svakosatni stav. Nešto se trebalo dogoditi – netko je dolazio – i moglo ih se vidjeti kako „stoje na prstima", iščekujući i žureći u susret tom događaju. U njihovim očima to je jasno predstavljalo ispunjenje koje su najviše priželjkivali. Stalno su na to ukazivali kao na „živu nadu", „tu blaženu nadu", „ovu nadu", „jednu nadu", „nadu našeg poziva", „nadu postavljenu pred nas". Svaki spomen pokazuje da je to potpuno ispunjavalo njihova srca i bio dominantan utjecaj u njihovim životima. To ih je gotovo odvraćalo od običnog rada i dužnosti, pa je bilo potrebno i upozorenje da ne stoje samo „gledajući u nebo".

Nada koju su tako njegovali nije bila privatne prirode, dostupna ovom vjerniku u određeno vrijeme, a onom u drugo. Bila je to jedna velika nada koja će se ispuniti cijeloj Crkvi, ne isključujući ni one koji su zaspali smrtnim snom, u jednom te istom određenom trenutku. „Nijedno proročanstvo Pisma nije za privatno tumačenje", i ova se nada, očito, nije trebala ispunjavati pojedinačnim vjernicima odvojeno. To nije bila stvar osobnog i privatnog iskustva; nije riječ o dolasku Krista u srce pojedinca, niti o približavanju smrti svakoj osobi, već o nečemu što utječe na cijelu zajednicu kršćana u istom trenutku.

I. Koja je to nada koja je tako upravljala tim ranim svecima i uveseljavala ih? Ništa drugo nego „ta blažena nada, slavno pojavljivanje velikoga Boga i našega Spasitelja, Isusa Krista". Vjerovali su svim srcem u Isusa Krista, u Njegov čudesan život prepun čuda i milosti, te u Njegovu žrtvenu smrt na tužnom drvetu Kalvarije. Vjerovali su da je pobijedio grob i ustao u uskrsli život. Mnogi od njih vidjeli su Ga u Njegovom uskrslom obličju i bili su svjedoci Njegovog uzašašća na nebo. Sjećali su se riječi Gospodina Isusa kada im je rekao: „Idem pripraviti vam mjesto; i ako odem i pripravim vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi, da i vi budete gdje sam ja." Čuli su kako su „dva čovjeka u bijeloj odjeći" rekla: „Ovaj isti Isus, koji je uznesen od vas na nebo, doći će na isti način kao što ste ga vidjeli da odlazi na nebo." S jednostavnom su vjerom svi prihvatili ta velika obećanja. Autoritet im se činio dovoljnim, a značenje sasvim prozirnim. Gospodin je otišao; Gospodin će doći. Nestao je iz vida, ali samo na „malo vremena", do „vremena obnove". Kada dođu ta vremena, ponovno će se pojaviti, i svaki je, čini se, govorio: „Kojega ću sâm vidjeti, i oči će ga moje gledati, a ne tuđe." To je za njih bio „jedan daleki Božanski događaj prema kojem se kreće cijelo stvorenje".

TO JE BILA ZVIJEZDA VODILJA NJIHOVOG ŽIVOTA,

cilj i vrhunac njihovog postojanja, i oko nje se njihovo međusobno zajedništvo, kao i njihovo svjedočanstvo svijetu, neprestano vrtjelo.

Čak i ako se ljudi trude, ne mogu ovu temu držati izvan vidokruga sve dok čitaju Novi zavjet. Pokojni voljeni evanđelist, D. L. Moody, priznao je da je isprva bio vrlo protiv ovog nauka: „Sve dok", rekao je, „zbog stalnog susretanja s njim u čitanju Svetog Pisma nisam bio prisiljen postati vjernik u njega; a sada je to, po mom mišljenju, jedna od najdragocjenijih istina u cijeloj Bibliji." Svaki trinaesti redak u Novom zavjetu odnosi se na nju više ili manje izravno; u Poslanicama je taj omjer mnogo veći, gotovo svaki deseti redak. U Prvoj poslanici Solunjanima to je svaki sedmi, a u Drugoj poslanici gotovo svaki treći redak.

Prva poslanica Solunjanima obično se prepoznaje kao najranija poslanica koju posjedujemo. U našem istraživanju sada je vrijedno napomenuti da je vjerovanje u Kristov povratak bila istaknuta značajka Crkve kojoj je bila upućena. U uvodnom poglavlju apostol svjedoči: „Obratili ste se Bogu od idola, da služite živom i istinitom Bogu, i da čekate njegovog Sina s neba." Drugo poglavlje završava s referencom na iščekivanje susreta „u prisutnosti [Parousiji] našeg Gospodina Isusa Krista pri Njegovom dolasku". Na kraju trećeg poglavlja upućena je molitva: „Da učvrsti vaša srca besprijekornima u svetosti pred Bogom, našim Ocem, pri dolasku našeg Gospodina Isusa Krista sa svim njegovim svetima." Četvrto poglavlje završava objavom, danom izravnim nadahnućem, da će „sam Gospodin sići s neba s poklikom, s glasom arkanđela i s trubom Božjom." U petom poglavlju pismo se zaključuje molitvom da oni koji su ga primili budu „očuvani besprijekornima do dolaska našeg Gospodina Isusa Krista."

U Drugoj poslanici Solunjanima ima samo četrdeset i sedam redaka, ali se u najmanje petnaest njih spominje Gospodinov povratak. Apostol izjavljuje: „Gospodin Isus će se otkriti s neba sa svojim moćnim anđelima.” Molio je braću za postojanost „po dolasku našeg Gospodina Isusa Krista i našem okupljanju k Njemu.” Govori o „sjaju Njegovog dolaska” te „utjesi i dobroj nadi” koju on donosi; također moli: „Gospodin neka upravi vaša srca u ljubav Božju i u strpljivo čekanje Krista.”

Prva poslanica Korinćanima još je jedan od starijih spisa, i ona dokazuje da je tamo u Korintu, kao i u Solunu, Crkva prihvatila nadu o kojoj govorimo. „Ne oskudijevate ni u jednom daru,” kaže apostol, „čekajući dolazak našeg Gospodina Isusa Krista.” Kaže im da ne sude jedni drugima, već da čekaju „dok ne dođe Gospodin, koji će iznijeti na svjetlo skrivene stvari tame i očitovati namjere srca.” Iznad stola gdje sjede kako bi slavili prizor s Kalvarije, on piše natpis:

„DOK ON NE DOĐE”;

i nad svim grobovima gdje spavaju tihi sveci, on urezuje rečenicu donoseći nadu i radost: „Krist prvina, zatim oni koji su Kristovi pri Njegovom dolasku.” Čak i kada apostol mora izreći strašnu riječ „Anatema”, odmah je ublažava s „Maranatha” („Gospodin dolazi”), kao da im želi dati do znanja da, na kraju krajeva, sud pripada drugome; ljudi ne bi smjeli tako olako proklinjati svoje bližnje.

U Poslanici Filipljanima vrijeme se dolaska više puta spominje kao „Dan Isusa Krista”, i uči ih se da ga čekaju. „Onaj koji je započeo dobro djelo u vama, dovršit će ga do dana Isusa Krista.” „Da budete iskreni i bez prijekora do dana Kristova.” „Da se mogu radovati u dan Kristov, da nisam uzalud trčao.” Jasno je da su Filipljani dijelili apostolovu nadu, jer kaže: „Naša je domovina na nebesima, odakle i očekujemo Spasitelja, Gospodina Isusa Krista, koji će preobraziti naše poniženo tijelo da bude slično Njegovom slavnome tijelu.”

U Poslanici Kološanima ponavlja se ista radosna nota; „Kad se pojavi Krist, naš život, tada ćete se i vi pojaviti s Njim u slavi.” Sve u ranoj Crkvi bilo je usmjereno prema dolasku Gospodina.

Timoteju apostol Pavao daje razne upute i svaku čini obvezujućom „do pojave Gospodina Isusa Krista.” U svjetlu tog istog događaja pokazuje da može prezirati smrt: „Sada sam spreman biti prinesen, i vrijeme mog odlaska je blizu; od sada je za mene spremljen vijenac pravednosti, koji će mi Gospodin, pravedni Sudac, dati u onaj dan, i ne samo meni, nego i svima onima koji ljube Njegovu pojavu.” Titu također jasno daje do znanja da je zahvaljujući ovoj istini ne samo uklonjen strah od smrti, već je život učinjen čistim i lijepim; ljudi „žive trijezno, pravedno i pobožno”, „iščekujući tu blaženu nadu”.

Poslanica Hebrejima slaže se sa svim ostalim apostolskim spisima. Više puta govori o očekivanom danu.

„ONIMA KOJI GA IŠČEKUJU”

pojavit će se drugi put, bez grijeha na spasenje. „Potičite jedni druge na ljubav i dobra djela... i to toliko više koliko vidite da se dan približava.” „Ne odbacujte, dakle, svoje pouzdanje... jer još malo, i onaj koji dolazi, doći će i neće odgađati.”

Apostol Jakov koristi isti apel: „Budite strpljivi, dakle, braćo, do dolaska Gospodnjeg. Evo, zemljoradnik čeka dragocjeni plod zemlje i ima dugo strpljenje za njega dok ne primi ranu i kasnu kišu. Budite i vi strpljivi; učvrstite svoja srca; jer se dolazak Gospodnji približava.”

Apostol Petar mnogo koristi istinu o Drugom dolasku. To je crvena i zlatna boja kojom on osvjetljava svoje dragocjene rukopise. Svetima u patnji piše, i tako nastoji razveseliti njihova srca: „U žalosti ste zbog mnogih kušnji, da se kušnja vaše vjere... nađe na hvalu, čast i slavu pri pojavi Isusa Krista.” „Nadati se do kraja, za milost koja će vam biti donesena pri objavi Isusa Krista.” „Kad se otkrije Njegova slava, radovat ćete se s velikom radošću.” „Kad se pojavi Glavni Pastir, primit ćete vijenac slave koji ne vene.” „U posljednjim danima doći će rugari, povodeći se za svojim požudama i govoreći: 'Gdje je obećanje Njegova dolaska? Jer otkako su oci zaspali, sve ostaje kao što je bilo od početka stvaranja.'... Ali, ljubljeni,... Gospodin ne kasni s obećanjima kao što neki misle da kasni,... ali dan Gospodnji doći će kao lopov u noći.” „Kakvi biste trebali biti,... iščekujući i žureći prema dolasku dana Božjega?” „Stoga, ljubljeni, budući da iščekujete takve stvari, budite marljivi da budete pronađeni od njega u miru, bez mrlje i besprijekorni.”

Sveti Ivan njeguje istu radosnu nadu i nastoji njome ojačati i potaknuti Crkvu. „Dječice moja, ostanite u Njemu, da, kad se pojavi, imamo pouzdanje i da se ne postidimo pred Njim pri Njegovu dolasku.” „Znamo da ćemo, kad se pojavi, biti poput Njega; jer ćemo ga vidjeti kakav jest; i svaki koji ima ovu nadu u Njemu, čisti sebe, kao što je On čist.”

Što se tiče Knjige Otkrivenja, ona je zapravo „Otkrivenje Isusa Krista” i u potpunosti se odnosi na Drugi dolazak. U njoj imamo činjenice, okolnosti i sudove povezane s Gospodinovim otkrivanjem, odnosno Njegovim Apokalupsisom. „Evo, dolazi”, breme je te knjige; i ne može biti razumijevanja „riječi ovog proročanstva” ako se sumnja u Gospodinov dolazak ili ga se izgubi iz vida. Uvijek iznova, usred svojih misterija, čuje se glas Učitelja kako viče: „Drži čvrsto dok ne dođem!” „Evo, dolazim kao lopov;

BLAŽEN JE ONAJ KOJI BDIJE."

„Evo, dolazim brzo; i moja je nagrada sa mnom, da dam svakome prema njegovom djelu." Na to bi vidjelac htio da svi kažemo: „Amen. Dođi, Gospodine Isuse."

Dobro je za nas da tako proučavamo Sveto Pismo kako bismo se, redak po redak, uvjerili koja je to nada veselila i izgrađivala ranu Crkvu. Nakon ovakvog čitanja nema mjesta sumnji u vezi s tim. Nada koju su imali bio je povratak Isusa Krista, i ništa se drugo ne može smatrati odgovarajućim jeziku koji su koristili.

To nije mogao biti samo duhovni blagoslov koji su tražili – dolazak Gospodina u njihova srca za oživljenje i prosvjetljenje; jer takvu slatku duhovnu prisutnost nikada nisu izgubili. „Evo, ja sam s vama uvijek", rekao je, „do svršetka svijeta"; i zauvijek je „Krist u srcu nada slave" bila za njih živa, velika stvarnost. Nisu trebali takav dolazak.

Niti su mogli misliti na uništenje grada Jeruzalema; i čini se vrlo čudnim da se to ikada smatralo ispunjenjem proročanstva. Što je bilo u tom tužnom događaju da bi predstavljalo nadu? A bila je to nada koju su ti ljudi posjedovali! Kakve veze ima pad tog grada s poganskim svecima? Ipak su oni, jednako kao i Židovi, postali sudionici nade Crkve. Iznad svega, zašto, ako je uništenje Jeruzalema ispunilo Sveto Pismo u vezi s Kristovim povratkom – zašto je dolazak Gospodina bio objavljivan i željno iščekivan dugo nakon što su salemske kule pretvorene u prah? Evanđelje po Ivanu sigurno je napisano nakon toga. Također i njegove tri poslanice, kao i Knjiga Otkrivenja. Svjedočanstvo ranih crkvenih Otaca također ukazuje na to da je nada Kristovog povratka ostala poput meteora na nebu dugo nakon što je Jeruzalem uklonjen. Klement Rimski, u svojoj prvoj poslanici, napisanoj oko 95. godine, kaže: „Budimo sljedbenici onih koji su hodali u kozjim i ovčjim kožama, propovijedajući dolazak Krista." Ignacije Antiohijski, oko 100. godine, pisao je Polikarpu: „Budi svaki dan bolji od drugoga; razmatraj vremena i očekuj onoga koji je iznad svih vremena, vječan, nevidljiv, iako je radi nas učinjen vidljivim." Polikarp, u poslanici datiranoj oko 108. godine, rekao je: „Bog je podigao našeg Gospodina Isusa od mrtvih i On će doći suditi svijetu i podići svece, i kada, ako hodamo dostojno Njega, budemo vladali zajedno s Njim." Papija iz Hierapolisa, bliski prijatelj i pratitelj Polikarpa, učio je o dolasku Gospodina u svim crkvama koje je posjetio. Justin Mučenik, oko 150. godine, govorio je o onima kao „lišenima zdravog razuma koji nisu razumjeli ono što je jasno iz sveg Svetog Pisma, da su

NAJAVLJENA DVA KRISTOVA DOLASKA."

Irenej također, koji je kao pisac djelovao oko 180. godine, kaže: „Gospodin će doći s neba u oblacima sa slavom svog Oca, bacajući Antikrista i one koji mu se pokoravaju u jezero ognjeno; ali donoseći pravednicima vremena Kraljevstva." Svi su ti ljudi jednoglasno čekali dolazak Božjeg Sina s neba. Nisu činili ništa tako smiješno kao vjerovati da su obećanja u tom smislu ispunjena kada je Jeruzalem spaljen.

Niti je smrt bila ono što su ti rani sveci čekali. Nijedan od njih nije poznat po tome da je pomiješao to s Kristovim povratkom. Ni u jednoj poslanici smrt nije postavljena pred kršćanina kao predmet njegove nade. Približavanje smrti, tog neprijatelja, nikada ne može biti dolazak Gospodina – njegovog prijatelja. Može biti da će vrijeme između trenutka smrti i jutra uskrsnuća proći kao „tren oka"; u jednom trenutku mogu se čuti glasovi zemaljskih prijatelja oko kreveta, a u sljedećem (kako se to čini) onaj poziv koji budi spavače u grobu. Ali moramo pažljivo razlikovati stvari koje se razlikuju. Zaspati nije isto što i probuditi se, iako se čini da između toga prolazi jedva trenutak; niti je strašna smrt dolazak Gospodina, iako se čini da između ta dva događaja vrijeme ne prolazi. Ako bi bilo drugačije, i da Kristov povratak znači smrt vjernika, tada bi uskrsnuće „već prošlo", jer je ono uvijek povezano s Gospodinovim povratkom. Ali na tu smo herezu izričito upozoreni.

Ne; ako grčke i hrvatske riječi imaju bilo kakvo značenje, one koje su koristili apostoli i Oci, sa svojim ekvivalentima na našem materinjem jeziku, sve pokazuju da su ti Božji ljudi čekali osobni i slavni dolazak Gospodina. Nijedan drugi dolazak nije im pao na pamet. Tek se sredinom trećeg stoljeća pojavila ozbiljna opozicija ili čak dovođenje u pitanje nauka o osobnom dolasku i vladavini Isusa Krista. „Tada je", kaže Mosheim, „njegov ugled počeo opadati, uglavnom zbog utjecaja i autoriteta Origena, koji mu se najgorljivije protivio jer je bio nespojiv s nekim od njegovih omiljenih stavova."

Engleske baptističke crkve u svojoj Ispovijesti vjere, predstavljenoj Karlu II. 1660. godine, rekle su: „Vjerujemo... da će isti Gospodin Isus koji se pokazao živim nakon svoje muke, mnogim nepogrešivim dokazima, koji je uznesen od učenika i odveden na nebo, tako doći na isti način kao što je viđen da odlazi na nebo, i kada se Krist, koji je naš život, pojavi, i mi ćemo se pojaviti s Njim u slavi; jer tada će On biti Kralj kraljeva i Gospodar gospodara." Ovdje ima sasvim dovoljno da se pokaže kakva je nada u njima prebivala kada su rani kršćani razgovarali jedni s drugima o dolasku Gospodina. Bio je to „sam Gospodin" – Kojeg su čekali i za Kojim su čeznuli.

II. Razlog za takvo jedinstvo i entuzijazam u održavanju ove nade morao je biti i težak i vrijedan. Rani kršćani nisu je olako držali, i ne bi je olako niti nepažljivo prihvatili. Morali su imati jednako uvjerljive razloge za vjerovanje i nadu u povratak svog

Gospodina, kao što su imali za povjerenje i radost u Njegovom prvom dolasku. Gledali su s jednako čvrstim uvjerenjem u oba slučaja – unatrag prema prvom s vjerom, a naprijed prema sljedećem s nadom. To su bile dvije osi oko kojih se vrtio njihov kršćanski život, dva krila na kojima su se uzdizali kao orlovi; niti jedna os nije mogla biti oslabljena, niti jedno krilo ošišano, a da odmah ne nastane ozbiljna šteta. „Uzmite sve Božje oružje", rekli su apostoli, i možemo biti sigurni da su dali jednako dobre razloge zašto bi kršćanin trebao „uzeti za kacigu nadu spasenja", kao i za „oblačenje oklopa vjere i ljubavi".

Najvažniji razlog morao je biti taj što je sâm Krist rekao da će se vratiti. Riječi vidjelaca i proroka, apostola i anđela, bile su korisne; i svi su se oni ujedinili kako bi potvrdili da će On ponovno doći; ali, na kraju krajeva, Gospodar Kuće, a ne bilo koji sluga, bio je Onaj čija se riječ morala slušati. Da je samo jednom rekao da će se vratiti, to bi vjernom srcu bilo sasvim dovoljno. Već smo vidjeli da je mnogo puta...

GOSPODIN DAO SVOJU RIJEČ

u tom smislu. Jasno je rekao: „Ako odem... ponovno ću doći." „Doći ću k vama." „Odlazim i ponovno dolazim k vama." Govorio je o Sebi kao o „Sinu Čovječjem" koji će „doći u slavi svoga Oca"; kao o „Plemiću" koji je „otišao u daleku zemlju primiti za sebe kraljevstvo i vratiti se"; kao o „Gospodaru" čiji dolazak sluge trebaju čekati; „Zaručniku" čiji će dolazak mudre djevice pozdraviti; te kao o „Gospodinu" koji će tek doći i obračunati se s upraviteljima Svoje kuće. Na ove i mnoge druge načine, milostivi Gospodin uvjeravao je Svoje voljene da će ponovno doći, i oni su ga radosnim i punim povjerenja srcima jednostavno držali za riječ. „Sumnjati bi bilo nelojalno, a kolebati se bio bi grijeh." Kada bi njihova vjera jednom zahvatila te istine, rađala bi se nada; jer su ubrzo otkrili – umotane u obećanja Njegovog povratka kao u lijepu odjeću, sve namirisano slatkom lavandom – rijetke i predivne stvari koje su ta dragocjena obećanja učinile najbogatijim nasljeđem kršćanske Crkve.

Prva stvar koju su tu otkrili bila je ova: u sigurnosti Kristova povratka ležalo je jamstvo – i to jedino jamstvo koje su imali – da će doista vidjeti svog Gospodina. Neki od tih ranih svetaca vidjeli su Spasitelja dok je hodao zemljom; no sada su se obistinile Njegove riječi: „Vi me više nećete vidjeti." Oh, kako su Ga željeli ponovno ugledati! Mnogima od njih riječi apostola Petra bile su prikladnije: „Kojega ljubite iako Ga niste vidjeli; u kojega, iako Ga sada ne vidite, vjerujete i radujete se." Ali cijela je Crkva najiskrenije željela vidjeti Onoga čija je ljubav osvojila njihova srca. Postoje dokazi da su vrlo rano prisvojili riječi proroka Izaije: „Tvoje će oči gledati Kralja u Njegovoj ljepoti."

Osim u samom Spasiteljevom dolasku, najvjerojatnije nije postojalo nikakvo jamstvo da će se ta očekivanja doista i ostvariti. Tek tada će Ga „svako oko vidjeti". Nije ni čudo da su rani kršćani „žudjeli za tim određenim časom". Tada će uslijediti Njegova objava, otkrivanje Gospodina; „dan Njegove pojave i Njegovog kraljevstva"; i sve dok On ne dođe, oni nisu mogli imati mira.

MI ĆEMO BITI „PROMIJENJENI" I „VIDJET ĆEMO GA KAKAV JEST"

Također su naučili reći: „Kad se pojavi", „vidjet ćemo Ga kakav jest", „bit ćemo poput Njega", „promijenjeni u istu sliku, iz slave u slavu"; jer „kao što smo nosili sliku zemaljskoga, tako ćemo nositi i sliku nebeskoga". Ovo je doista čudesna objava, i teško bismo u nju povjerovali da nije tako jasno iznesena u najsvetijoj Božjoj Riječi. Kao pomoć našoj vjeri to se čak i ponavlja, a mi možemo samo zahvalno prihvatiti tu istinu. Rani kršćani to su zacijelo i činili.

Vjerovali su da će ta „radosna promjena" u njima, „koji su živi i ostaju do dolaska Gospodina", biti popraćena buđenjem onih „koji spavaju u Isusu". Za njihove voljene koji su umrli, kao i za njih same, jedina je nada ležala u Njegovom Drugom dolasku. Nisu govorili: „Nema smrti; ono što se takvim čini samo je prijelaz." Ne, smrt su prihvatili kao mračnu stvarnost. „Vjerujemo da je Isus umro," govorili su, „isto tako, tu su i oni koji spavaju u Isusu." „Blagoslovljeni su mrtvi koji umiru u Gospodinu." Ipak, oni su mrtvi, i da bi živjeli, potrebno je uskrsnuće. Nisu pokušavali tješiti jedni druge umanjivanjem stvarnosti smrti, već su činili mnogo više – crpili su sve iz sigurne i nepokolebljive nade u radosno uskrsnuće koje će se dogoditi pri dolasku Gospodina. On je bio onaj moćni magnet koji će ponovno „sići s neba", a kao što se čelik privlači magnetu, tako su izjavljivali da će i „mrtvi u Kristu" ustati k Njemu.

Vjerovali su da će to biti dan njihovog predstavljanja pred Kraljem. Apostol Pavao jasno ih je o tome poučio. Pišući Korinćanima, rekao je: „Znajući da će onaj koji je podigao Gospodina Isusa, podići i nas s Isusom te nas zajedno s vama predstaviti." Do tog dana, iz raznih razloga, nisu mogli biti predstavljeni. Krist čak ni do tada ne bi bio Kralj. Dok je god bio Svećenik unutar zavjese, nisu mogli ići k Njemu. Tipologija je to strogo zabranjivala: „I neka ne bude nijednog čovjeka u Šatoru sastanka kada on uđe obaviti pomirenje u Svetinji, sve dok ne izađe." I sâm Gospodin to je jasno izjavio: „Kamo ja idem, vi ne možete doći." „Doći ću ponovno i primiti vas k sebi." Morali su čekati taj dan radosne dobrodošlice u Njegov dvor. Nisu sanjali o „odlasku na nebo jedan po jedan"; bit će „zajedno uzneseni u susret Gospodinu". Nisu mogli ni pomisliti na ulazak u Njegovu slavnu

prisutnost dok ne budu „predstavljeni". A nisu mogli biti predstavljeni dok ne budu pripremljeni i prikladno odjeveni. Odjeveni u sivu haljinu ovog smrtnog tijela nisu mogli stajati pred Njim. „Ovo raspadljivo mora se obući u neraspadljivost, i ovo smrtno mora se obući u besmrtnost." No, vjerovali su da će se ta nužna promjena njihove odjeće zbiti kad On dođe; i tada će biti dovedeni u prisutnost Kralja u „vezenoj odjeći i haljinama od ispletena zlata", kao „slavna Crkva, bez mrlje, bore ili ičega sličnoga".

To bi onda bilo vrijeme njihove konačne pobjede i nagrade. Ponekad, kad ljudi umru, njihovi prijatelji vole tvrditi da su već otišli po svoju nagradu; no...

NIJE TAKO REKLA RANA CRKVA.

Oni to nisu mogli reći jer je Gospodin nedvosmisleno odredio drugo vrijeme, a ne trenutak smrti: „Bit ćeš nagrađen," rekao je, „o uskrsnuću pravednih"; „pri obnovi, kada Sin Čovječji sjedne na prijestolje svoje slave." „Evo, dolazim... i moja je nagrada sa mnom, da dam svakome [tek tada] prema njegovom djelu." Apostol Petar to potvrđuje riječima: „Kad se pojavi Glavni pastir, primit ćete neuveli vijenac slave." Svi moramo stati pred Kristovu sudačku stolicu prije nego što se nagrada bude mogla razdijeliti, a jasno nam je rečeno da će to sudište biti postavljeno tek „pri Njegovu dolasku". „Odsad," rekao je umirući Pavao, „čuva mi se vijenac pravednosti koji će mi u onaj Dan dati Gospodin, pravedni Sudac; i ne samo meni, nego i svima onima koji s ljubavlju čekaju Njegovu pojavu." Nije imao nimalo namjere sâm ući u Njegovu prisutnost i na nekakav izoliran način primiti Gospodinovu „dobrodošlicu" i „dobro učinjeno". Ne! Želio je da i „svi oni" koje je poznavao na zemlji tada budu uz njega; posebno oni koje je upravo on doveo do toga da okuse otkupiteljsku ljubav. „Jer tko je naša nada, ili radost, ili kruna kojom se ponosimo? Niste li to upravo vi, pred našim Gospodinom Isusom pri njegovom dolasku?" Kad se Plemić vrati, pozvat će svoje sluge i obračunati se s njima.

Stoga nimalo ne čudi da su vjerni ljudi taj veliki događaj uvijek imali na umu. Dolazak Gospodina nije bio porican niti izgubljen iz vida, sve dok u danima znatno kasnijima od ovih o kojima govorimo kršćanska Crkva nije izgubila svoj žar te na tužan i nepromišljen način počela hodati ruku pod ruku sa svijetom.

„Neka dođe Kraljevstvo Tvoje", tako ih je sam Gospodin poučio moliti, i oni su čvrsto vjerovali da Kraljevstvo neće doći dok On sâm ne dođe. Nisu očekivali tek postupno širenje istine i konačno obraćenje cijelog svijeta... Znali su da će se sve Božje namjere u vezi s čovječanstvom sigurno ispuniti, ali nisu smatrali da je ovo jedna od njih. Evanđelje se doista mora propovijedati po cijelom svijetu – to je istina – ali prihvatili su Kristove vlastite riječi da će to biti samo „za svjedočanstvo svim narodima" i, kako je rekao apostol Jakov, „da iz njih uzme narod za svoje ime". Nisu se zavaravali uzaludnim nadama da će svijet postupno postajati sve bolji i bolji; znali su dobro da će „zli ljudi i zavodnici napredovati sa zla na gore". Nikada nisu tvrdili da će se stvari toliko poboljšati da će posljednji dani ovog mračnog doba biti ujedno oni najsvjetliji i najbolji. „Ovo znajte," rekli su, „da će u posljednjim danima

NASTATI TEŠKA VREMENA";

jer će se zlo širiti čak i pod „obličjem pobožnosti". Svi su ti rani kršćani jednoglasno i gorljivo čekali Gospodina. Njegovim će dolaskom Njegovo Kraljevstvo napokon biti osigurano.

Mnogi su članovi rane Crkve bili Židovi i upravo su zbog svoje nacije žarko željeli Kristov dolazak. Taj će dan za njih biti uistinu slavan dan, vrijeme dubokog pokajanja i oporavka Izraela. Tada će On „skinuti sramotu svoga naroda sa sve zemlje" i s njihovih će očiju veo biti zauvijek uklonjen. „Izlit ću na dom Davidov i na stanovnike Jeruzalema duh milosti i molitava; i gledat će na onoga koga su proboli, i tugovat će." „I reći će se u taj dan: Evo, ovo je naš Bog; čekali smo ga, i on će nas spasiti; ovo je Gospodin; čekali smo ga, radujmo se i veselimo se u njegovu spasenju."

Misao o spasenju Izraela pri Gospodinovom povratku radovala bi srca poganskih svetaca jednako kao i Židova; jer im je rečeno da će obnova Izraela čitav svijet opasati slavom Gospodnjom. „Ako je pak njihov pad bogatstvo za svijet, i njihov gubitak bogatstvo za pogane, koliko li će tek to više biti njihova punina?" Tada će Gospodin, svojim Dolaskom, „podići znak za narode, i okupiti prognanike Izraela"; tada će, a ne u ovom evanđeoskom danu, „zemlja biti puna spoznaje Gospodnje, kao što vode pokrivaju more". Tada će on „suditi među narodima i ukoriti mnoga plemena; i prekovat će svoje mačeve u plugove, a svoja koplja u srpove."

Mir će se raširiti po cijeloj zemlji,
Kad Gospodin dođe.
Istina i pravednost će zasjati,
Kad Gospodin dođe.
Bog će tada prebivati s ljudima,
Svako će mjesto biti sveto tlo,
Život i ljepota će obilovati,
Kad Gospodin dođe.

Uz takve veličanstvene rezultate koji se očekuju od dolaska Kralja, uopće ne iznenađuje što je to postala središnja nada ranih kršćana. Čini se da ju je njegovao baš svaki član Crkve. Kršćanin koji nije nosio tu nadu u srcu smatrao se svojevrsnom anomalijom. Milner

kaže: „To je u drugom stoljeću tako odlučno činilo članak vjere da ga je Justin držao glavnim kriterijem pravovjerja.” Biskup Newton navodi: „Općenito se u to vjerovalo kroz

PRVA TRI, I NAJČIŠĆA, STOLJEĆA.”

Biskup Russell, iako inače protivnik milenarizma, priznaje: „Sve do početka četvrtog stoljeća to je vjerovanje bilo univerzalno i potpuno neosporno.” S druge strane, povjesničar Gibbon, bez ikakvih predrasuda, zapaža: „Čini se da je to bio vladajući osjećaj svih ortodoksnih vjernika.” I on također dodaje: „Ono je imalo najblagotvornije učinke na vjeru i kršćansku praksu.” Naravno da su ti učinci bili blagotvorni! To je Crkvu neprestano poticalo na molitvu i strpljenje, na čistoću i mir, na iskrenost i ozbiljnost, na predanu odanost i ljubav, na vjernost i nepokolebljivu čvrstinu, na budnost i na rad. Pružalo im je utjehu u patnjama i melem u najvećoj žalosti; davalo im je savršeni mir usred najgorih progonstava, pa čak i na mučeničkoj lomači donosilo radost njihova Gospodara.

O, Bože, da je barem i danas to nada Crkve! Samo ih se relativno malen broj unutar njezinih granica toga čvrsto drži. Doktrina o Drugom dolasku većinom je posve zanemarena, iako je Riječ Božja puna nje. Kada nije potpuno odbačena, prečesto je izložena ruglu, a oni koji se usude priznati da u nju vjeruju tretiraju se kao – u najboljem slučaju dobronamjerni ljudi – jednostavne duše koje su daleko, daleko zaostale za svojim vremenom. E pa dobro, neki su od nas sasvim zadovoljni što zaostaju za ovim vremenom! Kad god ono, u bilo kojem pogledu, krene ispred Isusa Krista i Njegovih neposrednih sljedbenika, mi ćemo ga s radošću propustiti. To „dobro društvo apostola” sasvim je dovoljno dobro za nas, i u ovom pitanju koje je sada pred nama mi ponosno stojimo uz tu plemenitu družinu. Možda se mi modernim ljudima zaista činimo jednostavnima; ali to je ona drevna istina koje se mi čvrsto držimo, onaj stari, dobri put kojim hodamo.

NAJPRIJE PAROUSIA – SLIJEDE EPIPHANIA I APOKALUPSIS

Kao što se u daljini razni vrhovi planine stapaju tako da postaju međusobno neprepoznatljivi, tako su i u vremenskoj daljini različite značajke Drugog dolaska našeg Gospodina djelovale nejasno. No, sada je naše spasenje blizu – „bliže nego u vrijeme kad smo uzvjerovali”; i trebali bismo s pravom očekivati da će sveti duh, za koji smo bili uvjereni da će skrenuti pažnju Gospodinovog naroda na istinu kao na „hranu u pravo vrijeme”, nastaviti „pokazivati im stvari koje dolaze” točno onako kako bi ih trebali razumjeti. I doista, tako smo i otkrili, hvala Gospodinu! Božja je riječ poput svjetlosti koja sve jače svijetli sve do savršenog dana. U njezinoj svjetlosti sada jasno možemo vidjeti da će naš Učitelj biti prisutan neko vrijeme, u vremenu žetve ovoga doba – nevidljivo prisutan djelujući u svojoj Crkvi – znatno prije nego što se svijetu dogodi bilo kakav vanjski znak ili otkrivenje. Njegovo djelo u Njegovoj Crkvi bit će strogo odvajanje pravih od samo nominalnih vjernika – „pšenice” od „kukolja”. Njegovo veliko otkrivenje zbit će se u „plamtećem ognju”, onom velikom vremenu nevolje kojim će ovo doba napokon završiti, i u kojem će „kukolj” zauvijek prestati biti „kukoljem”: ali puno prije nego što taj oganj može doći, baš kao što je izneseno u prispodobi, On će osobno biti prisutan na Svom polju pšenice, skupljajući pšenicu u žitnicu i vežući kukolj u snopove spremne za spaljivanje.

Još nam jedna prispodoba također jasno pokazuje da Njegova prva radnja, prije nego što se na bilo koji način otkrije svijetu, jest ta da On poziva Svoje vlastite sluge i osobno se obračunava s njima. (Luka 19:15-27) Ah! draga braćo, kakvo sveto strahopoštovanje donosi u naša srca saznanje da mi upravo sada živimo u vremenu prisutnosti (Parousia) Sina Čovječjega; da se sada skuplja prava „pšenica”, a veže „kukolj”; – da upravo sada sluge podnose svoje izvještaje o korištenju mina i talenata koji su im bili povjereni, i to dok svijet ništa od toga ne vidi, već se i dalje čudi i pita: „Gdje je obećanje Njegove prisutnosti, dok sve stvari ostaju točno onakve kakve su bile od samog početka?” Nitko osim jedne male nekolicine ne može čuti ni razumjeti te dokaze, niti uistinu shvatiti Učiteljeve riječi da će, kao što svijet nije znao u danima Noe, točno tako biti i u vremenu prisutnosti (Parousia) Sina Čovječjega (Matej 24:37) – svijet neće znati, i sve obične svakodnevne aktivnosti redovno će se nastaviti, – sve dok ih snažno ne uznemiri nemir i strašna nevolja Njegove očitovanosti (Epiphania), odnosno Apokalupsis Kralja u izlijevanju sedam posljednjih zala – onom vremenu kada će Gospodinovi sudovi biti diljem cijele zemlje, a stanovnici svijeta konačno će naučiti pravednost i početi govoriti: „Dođite, uziđimo na goru [Kraljevstvo] Doma Gospodnjeg. On će nas poučiti Svojim putovima i mi ćemo hoditi Njegovim stazama.” – Izaija 2:3.

Razmislite o adresama svih svojih ozbiljnih i istinski pobožnih kršćanskih prijatelja i pošaljite nam ih kako bismo im poslali uzorke ovog izdanja; i ako budu uistinu zainteresirani, uvjerite ih da ćemo im – ako to zatraže i pritom nam spomenu ovu posebnu ponudu – potpuno besplatno poslati brošuru „Parousia, Epiphania i Apokalupsis našega Gospodina”! Također, svakako im skrenite pažnju na još puno potpuniju i detaljniju obradu ove teme u knjizi „Vrijeme je blizu” (360 stranica), koja stoji 25 centi, ili je nudimo posuđenu, posve besplatno, svima onima koji obećaju njeno pažljivo čitanje i uredno vraćanje poštom.

JUTRO DOLAZI

Gle! S istočnih visina uzvišenih,
Čujem radosni glas glasnika;
Slava dana se produbljuje; visoko se penju
Ružičaste zrake jutra;
Pogledaj one pobjedničke konje svjetlosti
Kako tjeraju vojske noći u povlačenju;
Doline pjevaju, brda se raduju,
I visoko se ori hrabri glas:
Dolazi. Da, On dolazi.

Dolazi. Da, naša noć suza
Nestat će pred Immanuelovom slavom,
Koja sad sviće da pozlati našu zemlju,
Proročanski opjevana u drevnoj pjesmi i priči;
Naviještena u tom serafskom zboru,
S notama što opet odjekuju našim svijetom,
Putujući kroz sjenovite godine,
Pojavljuje se Pravedni, Milosrdni.
Gle! Gospodin slave!

DALJNJE PREPREKE „SVANUĆIMA”

Nakon što su nam nezakonito bile uskraćene jeftine tarife za slanje „Svanuća” u papirnatom uvezu, učinili smo sljedeću najbolju stvar i iskoristili posebne tarife odobrene za ovu vrstu materijala, i to za pakete od deset funti, putem ekspresnih tvrtki. Tako smo do sada mogli slati „Svanuća” u paketima od deset ili više primjeraka u bilo koji ekspresni ured u Sjedinjenim Državama po cijeni od trinaest centi po primjerku.

No, sada se i to promijenilo. Ekspresne su tvrtke, shvativši da smo prepušteni na njihovu milost i nemilost, usvojile isto pravilo kao i Pošta. One bi nedvojbeno bile spremne povećati svoje tarife za knjige i sve ostalo onoliko koliko im to dopušta konkurencija Pošte.

S obzirom na te činjenice, bili smo prisiljeni povećati veleprodajne cijene „Svanuća”. Netko bi mogao prigovoriti da povećana cijena nama neće činiti nikakvu razliku jer se „Svanuća” ionako prodaju po nabavnoj cijeni (cijeni koštanja); no mi odgovaramo da je naš cilj staviti u optjecaj što je moguće veći broj primjeraka nadajući se da će ih, s vremenom, mase tražiti i proučavati u znatno većoj mjeri nego što to čine sadaa vrlo dobro znamo da što je cijena niža, to se više primjeraka može distribuirati.

Predlažemo rješavanje ovog problema tako što ćemo našim čitateljima ponuditi „Svanuća” u platnenom uvezu (uz unaprijed plaćenu poštarinu za bilo koji dio svijeta) po cijeni od dvadeset i pet centi po primjerku. Budući da ćemo uvezivanje naručivati u vrlo velikim količinama, nadamo se da ćemo gotovo u potpunosti pokriti troškove; ali čak i ako budemo u blagom gubitku, smatrat ćemo to novcem dobro uloženim u širu distribuciju Istine.

Jedan dobar rezultat bit će puno bolji izgled samih knjiga, kamo god one dospjele; drugi je njihova veća trajnost; a povrh toga, one će češće bivati izložene na policama s knjigama te će tako postati još poznatije. Od sada vas molimo da naručujete izdanja u platnenom uvezu.

Maloprodajna cijena „Svanuća” ubuduće će iznositi 35 centi, plus poštarina od 10 centi; ali svi pretplatnici na „Sionsku kulu stražaru” imaju pravo na veleprodajnu cijenu, točno onako kako je gore navedeno.

STJEPANOVA OBRANA I SMAKNUĆE

– Djela 7:54–8:2 – 2. Ožujka –

„Molite za one koji vas zlostavljaju i progone.” – Matej 5:44.

Stjepanova obrana pred Sinedrijem bila je obrana Istine, a ne njega samoga. Pun žara za Gospodina i za ispravno korištenje svojih privilegija kao sluge Istine, Stjepan je bio hrabar – čini se do te mjere da je zanemario svaku pomisao na osobnu sigurnost. Njegova obrana, iako nije izravni dio ove lekcije, itekako je vrijedna našeg razmatranja. Ona pokazuje njegovo vrlo jasno razumijevanje prošle povijesti vlastitog naroda te jasnu procjenu svih onih lekcija koje su proizašle iz njihovih iskustava. Ukratko, to nam daje jasan dokaz da je Stjepan bio pomni Istraživač Biblije – „radnik koji se nema čega stidjeti, koji pravo reže riječ Istine”.

Stjepan je u svemu tome bio vrijedan primjer Gospodinovom stadu, a ta je lekcija i danas jednako prikladna. I nama bi prva misao uvijek trebala biti ta velika privilegija služenja Istini i, ako bi takva bila Božja volja, privilegija polaganja i samog života u njezinoj službi. Naša potpuna posvećenost Gospodinu te oštro i jasno razumijevanje istina Svetoga pisma na kraju će nas zasigurno učiniti hrabrima – toliko da se nećemo previše brinuti za ovaj sadašnji život onda kada on na vagi stoji nasuprot interesima Gospodinove stvari. No, danas, baš kao i u Stjepanovo vrijeme, takva hrabrost može proizaći isključivo iz dubokog poznavanja Božanskog plana, a znanje može doći

jedino kroz ispravno dijeljenje riječi Istine; takve pak sposobnosti nužno podrazumijevaju posvećivanje vremena i energije temeljitom proučavanju Istine te vodstvo svetog duha u njezinom razumijevanju.

Optužba iznesena protiv Stjepana ticala se bogohuljenja protiv svetog mjesta, grada Jeruzalema (posebno njegovog svetog Hrama koji ga je i posvećivao), te protiv samog Mojsijevog zakona. Zanemarujući te optužbe, Stjepan je izravno prešao na povijest Gospodinovog vođenja Izraela, od vremena Abrahama pa sve do svog vlastitog vremena; time je jasno pokazao svoju punu vjeru kako u sveta mjesta, tako i u obećanja te prisutnost Boga koja ih je i učinila svetima. Njegovo poznavanje činjenica, onaj duboko pobožan način na koji ih je iznio te zaključci koje je iz njih izvukao, morali su njegovim sucima jasno pokazati da je on – daleko od toga da bi bio kakav bogohulnik protiv Mojsija, njegovih institucija i svetih stvari – bio upravo njihov čvrsti vjernik i najrevniji zagovornik. Tako je i s nama: kada raspravljamo o svetim stvarima, vrlo se lako može dogoditi da nam neki, bilo namjerno ili iz pukog neznanja, pripišu zle namjere ili zle motive. Za nas, baš kao i za Stjepana, najbolji način suočavanja s takvim optužbama jest da bez ikakva razmetanja i duboko pobožno pokažemo kako doista implicitno vjerujemo u milostiva Božja obećanja, te da u potpunosti cijenimo Njegova raznolika providonosna vođenja i postupanja u prošlosti, ne samo u vezi s nama samima, nego sa svim Njegovim svetim narodom. Sada, baš kao i u Stjepanovom slučaju, najbolji odgovor u obranu naše vjernosti svetim stvarima leži u našem poznavanju istih te u pobožnom načinu na koji ih spominjemo.

Stjepan je svojim slušateljima ponovio činjenicu da je i sâm Mojsije, taj veliki Zakonodavac kojeg su sada toliko poštovali, u jednom trenutku bio odbačen od samog Izraela, kada mu je rečeno: „Tko te postavio za suca i vladara nad nama?" A ipak, on je bio Gospodnji poslanik i Njegov predstavnik, i stoga je u pravo vrijeme zaista postao Izbavitelj Izraela. Podsjetio ih je također da je upravo taj Mojsije rekao: „Proroka će vam podići Gospodin, Bog vaš, između vaše braće, kao što sam ja." Lekcija za koju je Stjepan želio da je njegovi slušatelji izvuku bila je ova: baš kao što je Mojsije pri svom prvom dolasku Izraelcima bio odbačen, tako će i Onaj koji je poput Mojsija biti odbačen – a i zaista je bio odbačen – u osobi Isusa Krista. Ipak, kao što je Mojsije kasnije doista postao vođa i zapovjednik svog naroda i izbavio ih, tako će i Isus u pravo vrijeme postati onaj veliki Izbavitelj svog naroda – pri svom drugom dolasku. Nadalje je ukazao i na tu činjenicu da su proroci tijekom cijelog Židovskog doba bivali odbacivani od vlastitog naroda u vrijeme svoje prisutnosti i službe među njima, da su mnogi od njih okrutno tretirani, ali su unatoč tome kasnije prepoznati kao Gospodinovi istinski predstavnici. Stjepan je silno želio da njegovi slušatelji napokon prepoznaju Krista kao onog velikog Proroka kojeg je sâm Bog postavio da bude Učitelj naroda. Ovdje ne vidimo nikakav njegov pokušaj da se sâm brani, osim iznošenjem Istine. Očito se oslanjao na to da će njegovo vlastito ponašanje i učenje samo po sebi potvrditi povijest koju im je upravo iznosio. I mi bismo jednako tako trebali postupati: u našem odnosu s drugima koje želimo uvesti u Istinu, znatno manje pažnje trebamo posvećivati samoobrani, a znatno više predstavljanju Božje Riječi. Kao što apostol izjavljuje, Mač duha – Božja Riječ – oštriji je od svakog dvosjeklog mača. (Heb. 4:12).

Otprilike u to vrijeme, očigledno, nekakva manifestacija golemog nestrpljenja od strane Suda uzrokovala je to da Stjepan prilično naglo dođe do svojih konačnih zaključaka, govoreći: „Vi tvrdovrati i neobrezanih srdaca i ušiju! Vi se uvijek opirete Duhu Svetomu! Kako očevi vaši, tako i vi! Kojega od proroka nisu progonili očevi vaši? I pobiše one koji su unaprijed navješćivali dolazak Pravednika, kojega ste vi sada postali izdajice i ubojice; vi koji ste primili Zakon po rasporedbi anđela, a niste ga sačuvali." (Redci 51-53). Uopće nije potrebno pretpostaviti da su te jednostavne i istinite riječi bile izgovorene u grubom tonu ili na svađalački način; jer sve nam u vezi sa Stjepanovim stavom ukazuje na blagost, strpljivost i ljubav. To je naprosto bila Istina i ovo je bilo pravo vrijeme da se ona izgovori. On je očito jako dobro znao kakav će vjerojatno biti ishod te je želio dati svoje svjedočanstvo: baš kao što su oni koji su nekad pretkazivali dolazak Pravednika bili ubijeni, uopće nije čudno ni da oni koji kasnije svjedoče o Njemu također budu ubijeni.

Njegovi su progonitelji bili posve osujećeni; njihov pokušaj da ga oklevetaju i prikažu kao neprijatelja Gospodina, nacije i Zakona, obilno je propao. Stajao je tamo pred Sinedrijem kao kakav veliki Učitelj, ukoravajući ih i pokazujući im na temelju njihovih vlastitih svetih spisa da su oni sada prema njemu namjeravali učiniti točno isto što su i njihovi očevi činili Gospodinovim vjernicima u svakom dosadašnjem dobu. Njegovi su slušatelji tom istinom bili „pogođeni u srce". Ovaj nas izraz podsjeća na zapis (Djela 2:37) o onima koji su čuli Petra kako propovijeda o istoj temi – i oni su bili „ubodeni u srce". Ali ljudi mogu biti ubodeni u srce, a da rezultati ipak budu posve različiti. Mnogo će toga ovisiti o tome što se u srcu krije kada je ono ubodeno. Ako je stanje srca dobro, rezultati će biti dobri; ali ako je zlo, i rezultati će biti zli. Iz obilja srca usta govore, i tijek djelovanja se usmjerava. Ovi su ljudi bili u zlom stanju srca, pa su istine koje je Stjepan izgovorio za njih bile ubodi i ukori koji su samo do ludila izazvali njihovu mržnju – „škrgutali su zubima na njega".

Nepokoleban njihovim manifestacijama mržnje i zlobe, Stjepan je bio toliko ispunjen zahvalnošću za svu Gospodinovu dobrotu i za to što je sluga Istine, da je bio sav obuzet onime o čemu je govorio, a njegovo je lice bilo osvijetljeno onim anđeoskim izrazom kakav samo Istina može dati. I tada je on, gledajući daleko izvan svoje okoline – izvan lica svojih neprijatelja – dobio priliku vidjeti samoga Gospodina s desne strane Očeve. Je li to bila mentalna vizija, kakvu svatko od nas može potaknuti u svom umu, kao što je apostol spomenuo rekavši da bismo trebali neprestano „gledati na Isusa, začetnika i dovršitelja naše vjere", ili je to bila stvarna vizija darovana Stjepanu u tom trenutku, ne znamo sigurno; najvjerojatnije je bila riječ o viziji.

Naravno, on nije doslovno vidio ono što je opisao, jer bi to bilo nemoguće; „Boga nitko nikada nije vidio", a Jedinorođeni od Oca sada je točna Njegova slika pa bi jednako tako bio nevidljiv za čovječanstvo; štoviše, i sama svjetlost Njegove slave oborila bi Stjepana, jednako kao što je nedugo nakon toga oborila i Savla iz Tarza. No da je Stjepan dobio viziju ili otkrivenje svog Gospodara i Njegove visoke uzvišenosti, potpuno je razumno; izrekao je to što je vidio, i upravo mu je to presudilo smrću. Njegovi protivnici dotad nisu mogli pronaći ništa protiv njega ni u čemu što je on rekao, niti išta što bi ijedan svjedok mogao dokazati; ali sada, očitujući golemu ogorčenost na samu pomisao da je Isus – onaj kojeg su oni razapeli kao varalicu – postao uzvišen u nebesku slavu sjedjevši odmah do samog Jehove, to im je konačno pružilo priliku za tvrdnju da je Stjepan bogohulnik te da stoga treba biti kamenovan do smrti. Svi su bili u krivom stanju srca, jedan isti zao impuls zahvatio ih je sve, te su navalili na tog vjernog slugu Istine, izgurali ga izvan grada na osamljeno mjesto i tamo ga kamenovali do smrti. Budimo i mi jednako tako vjerni Gospodinu pa ćemo i mi imati otkrivenja Gospodinove slave – vjerojatno ne kroz vizije ili snove, već kroz takve jasne mentalne slike kakve su nam bogato prikazane u Božjoj Riječi, a koja je sada redovito u rukama Njegovog naroda. Ona nam, pod vodstvom svetog duha, otkriva one dubine Božje koje ljudske oči nisu vidjele niti su uši čule. (1. Kor. 2:10, 13).

Kamenovanje Stjepana činilo se kao kršenje rimskog zakona. Mojsijev je zakon doista zapovijedao kamenovanje kao kaznu za bogohuljenje; no otkako su Rimljani preuzeli zemlju, smatralo se kako su odredili da se ljudski život ne može legalno oduzeti ni na koji način osim prema rimskom zakonu. No Stjepanovi su neprijatelji bili toliko bijesni da su očigledno bili spremni riskirati i osobnu štetu radije negoli biti poraženi u svojoj namjeri da unište svog neprijatelja s kojim se nisu mogli nositi ni Svetim pismom ni logikom.

Gospodinovi sluge danas više nisu u onoj posebnoj opasnosti da bi bili kamenovani na isti način; ali većina njih svejedno ima iskustva koja su u mnogim aspektima tome slična. Lažna predstavljanja, ljutnja, zloba, mržnja i svađa usmjerena protiv Gospodinovog naroda, često su teški za podnijeti. A ipak, svi oni koji takvo figurativno kamenovanje primaju na onaj isti plemeniti način na koji je Stjepan primio svoje doslovno kamenovanje, bit će zasigurno obilno blagoslovljeni. Oni otkrivaju da su takva iskustva, iako teška za tijelo, unatoč tome korisna i profitabilna za novu prirodu. Time oni dokazuju istinitost apostolove izjave: „Vanjski čovjek propada, ali unutarnji se obnavlja iz dana u dan" – i to upravo kroz takva ispravno primljena iskustva.

Ovdje se skreće pozornost na činjenicu da je Savao iz Tarza vjerojatno bio član Sinedrija koji je sudio Stjepanu te sasvim sigurno jedan od onih koji su pristali na njegovu smrt – čuvajući gornje haljine onih ubojica koji su izvršavali volju Sinedrija i vršili samo kamenovanje. Puno kasnije, u pokajničkom tonu, on se sam osvrće na tu stvar. (Djela 22:20). Imajmo stoga nadu da će barem neki od onih koji nas danas napadaju, zbog naše odanosti Gospodinu i Njegovoj Riječi, jednoga dana možda biti među onima koji će pokajnički priznati pogrešku svojih putova. Doista, dogodio se niz takvih slučajeva; neki od onih koji su sada duboko zainteresirani za Sadašnju istinu nekada su bili toliko ogorčeni da su doslovce spaljivali publikacije koje iznose te istine te slavili u tom činu. To nam itekako pokazuje kako Bog gleda na srce te nas uči da neki ljudi, koji u srcu nisu loši, ponekad mogu biti toliko zaslijepljeni predrasudama da im istinska svjetlost izgleda kao tama, a tama kao svjetlost.

Stjepanov stav u primanju progona bio je izuzetno plemenit. Molio se za sebe i za svoje neprijatelje – da im, što se njega tiče, taj grijeh bude oprošten; oni će za svoje postupke ionako imati dovoljno onoga za što će odgovarati i primiti „udarce" ili pravednu kaznu. Za sebe je, pak, molio da Gospodin primi njegov duh. Postojala su i prije neka pitanja oko toga što bi zapravo trebao značiti izraz: „Primi moj duh." Mi smo već ranije pokazali* da je temeljno značenje riječi duh jednostavno energija ili „život"; poznato nam je i da je taj duh (energija ili život) svakog tijela bio izgubljen kroz grijeh. No isto nam je tako poznato da oni vjernici koji prepoznaju činjenicu da je Krist umro za naše grijehe i koji s vjerom prepoznaju da svatko tko prihvati Krista kao svog Otkupitelja sada kroz Njega prima jedno novo pravo na život – da se za takve duh života više ne smatra izgubljenim. Za njih se on smatra ponovno vraćenim, i to na vječni život, ukoliko ostanu vjerni. Ne u smislu da kršćani danas imaju privilegiju već sada zadržati svoj duh života i tako izbjeći smrt,

---

*MILENIJSKO SVANUĆE, Svez. V., Poglavlje 13.

već u smislu onoga što nam je Bog jasno obećao kroz Svoju Riječ: onaj tko ima Sina, ima život. Takav je kroz Njega vjerom već primio ono buduće pravo na život koje će se u potpunosti ostvariti kroz uskrsnuće. Ipak, objašnjeno nam je da je „naš život skriven s Kristom u Bogu", te stoga ne može u punom smislu biti naš sve dok se „Onaj koji jest naš život ne pojavi" pri svom Drugom dolasku – i dokle god, prema Očevom planu, ne dodijeli nova, odnosno uskrsla tijela svom narodu. (Kol. 3:3, 4). Izgovarajući riječi: „Gospodine Isuse, primi moj duh", Stjepan je prije svega želio Gospodinu izraziti svoje ogromno povjerenje i pouzdanje u taj budući život kroz uskrsnuće: Primi, dakle, moj život i sačuvaj ga, neka mi on ponovno bude dodijeljen pri uskrsnuću, točno prema Tvojem milostivom obećanju. Predajem Ti sve svoje, u punoj nadi.

Stjepanov stav pod progonstvom može nam biti uzor: naša ljubav prema Gospodinu i naše dobrohotno slaganje sa svim milostivim značajkama Njegovog Plana trebali bi nas uzdignuti iznad bilo čega što bi nalikovalo na osvetoljubivost ili zlobu prema našim neprijateljima. Sve to bi nam trebalo jasno omogućiti da shvatimo kako je njihovo loše postupanje prema nama uglavnom posljedica toga što su slijepi za Istinu. Oni nas ne poznaju, baš kao što nisu poznavali ni Gospodina; a kako je i Sâm rekao, ako su Gospodara kuće nazvali Beelzebubom i lažno govorili sve vrste zla protiv Njega, ne smijemo se nimalo iznenaditi ako se ista stvar dogodi nama. Mi znamo da sve to smatramo radošću onda kada upadnemo u takve situacije; i doista bismo se trebali radovati što smo smatrani dostojnima sudjelovati zajedno s Gospodinom u kušnjama i poteškoćama ovog sadašnjeg vremena, samo kako bismo u pravo vrijeme postali i sudionici one slave koja slijedi. Tako i kod nas jedina misao treba biti da isključivo ugodimo svom Gospodinu te kroz Njega postignemo vječni život – zauvijek imajući Njega da se brine za naš duh života, i da nas On u pravo vrijeme ponovno oživi u uskrsnuću.

„ON JE ZASPAO"

Usred svoje molitve on je zaspao – umro je. Komentirajući ove riječi, jedan „ortodoksni" pisac napominje: „Premda su poganski autori smrt ponekad doista opisivali kao san, to je bila samo poetska figura. Kada je Krist, s druge strane, rekao: 'Naš prijatelj Lazar spava', On je tu riječ upotrijebio ne kao figuru, već kao izraz činjenice. U onom misteriju smrti, u kojem su pogani vidjeli samo ništavilo, Isus je vidio nastavak života, odmor, buđenje – elemente koji ulaze u pojam sna. I tako je u kršćanskom govoru i mišljenju, kako je doktrina o uskrsnuću sve dublje puštala svoje korijene, riječ 'mrtav', sa svojom beznadnom konačnošću, ustupila mjesto milostivijoj i nadom ispunjenoj riječi 'san'. Pogansko groblje u svom nazivu nije nosilo nikakvu sugestiju nade ili utjehe. Bilo je to mjesto pokopa, skrovište, monumentum, puki spomenik nečemu što je prošlo; (...) no kršćanska misao o smrti kao snu donijela je sa sobom, u kršćanskom izričaju, srodnu misao o odajama za odmor, i utjelovila je to u riječi groblje (eng. cemetery, od grč. koimeterion) – 'mjesto za leći i spavati'" (*Word Studies*).

Diljem Svetoga pisma riječ „san" često se koristi kao sinonim za smrt – ali isključivo u svjetlu očekivanog buđenja, odnosno uskrsnuća. Budući da su Abraham i njegovo potomstvo vjerovali Bogu da ih može podići iz mrtvih, i da Njegovo obećanje o tome da će sve obitelji na zemlji biti blagoslovljene podrazumijeva upravo to, bilo im je posve nemoguće o svojim preminulima razmišljati kao o potpuno i zauvijek izumrlima. Od tog vremena pa nadalje, san je, kao sinonim za smrt, postao uobičajen izraz među onima koji su čekali utjehu Izraela. Jednako tako, u novozavjetnim vremenima, u skladu s Gospodinovom izjavom: „Djevojka nije mrtva, nego spava", te onom: „Lazar spava", taj se izraz često koristio među Isusovim sljedbenicima u raznim novozavjetnim spisima. (Vidi Matej 9:24; Ivan 11:11). Međutim, mnogi koji danas koriste izraz san i koji ga stavljaju na nadgrobne spomenike na svojim grobljima, potpuno zanemaruju činjenicu da on podrazumijeva kako je onaj koji spava nesvjestan, da neće biti svjestan apsolutno ničega sve do vremena buđenja, uskrsnuća. Ta je govorna figura prekrasna kada je promatrana s onog pravog stajališta, stajališta Božanskog otkrivenja, koje nam tako jasno ukazuje na blagoslove za čovječanstvo, na veliku Obnovu, koju s pravom očekujemo čim se potpuno uvede jutro novog Milenijskog dana.

Nesumnjivo je bilo mnogo onih koji su Stjepanovo mučeništvo smatrali velikom nesrećom za Crkvu, velikim gubitkom utjecaja i prekidom rada jednog od najvještijih tumača Evanđelja. Ali nismo sigurni da su imali ispravan pogled. Promatrano s Božjeg stajališta, sasvim je moguće da je svjedočanstvo koje je Stjepan dao na kraju svog života bilo i najkorisnije; ponajprije zbog svog utjecaja na vjernike, poučavajući ih zapovijedima i primjerom vjernosti čak do same smrti, pokazujući da Gospodinov narod može umrijeti onako kako je i živio – radosno, kroz vjeru koja je u Kristu. Njegova je smrt po svoj prilici bila i dragocjeno svjedočanstvo nekima od njegovih neprijatelja. Sasvim je moguće da su prvi povoljni dojmovi apostola Pavla o kršćanstvu bili primljeni upravom kroz njegovo svjedočenje o hrabrosti i revnosti ovog plemenitog mučenika – čiji je Kristov duh nesumnjivo svjedočio u mnogim drugima iz te omražene „sekte kojoj se svugdje protive".

Tako je i s nama; mi ne znamo koji naš čin u životu može najviše proslaviti Gospodina, niti bi li naše

življenje ili naše umiranje bilo najkorisnije za Njegovu stvar. Trebamo sve to prepustiti u Gospodinove ruke i sjetiti se da naš put u svakom slučaju mora biti put vjernosti. Ako smo doista vjerni, ništa nam nažao ne može naškoditi, već sve stvari moraju surađivati zajedno na naše dobro.

PROGONSTVO I NJEGOVI DOBRI PLODOVI

– Djela 8:3–13 – 9. ožujka –

„Stoga su oni koji su bili raspršeni išli posvuda, propovijedajući Riječ.”

Progonstvo nikada nije ispravno, niti je radosna stvar; ipak, Bog i to, kao i sve ostale nepravde, može iskoristiti za dobro Svog naroda, koji jednako tako može naučiti lekcije o „radovanju u nevolji” te kroz njih pratiti Božansku providnost – videći vjerom one poželjne rezultate. Prvo progonstvo Crkve započelo je otprilike u vrijeme Stjepanova mučeništva, zabilježenog u našoj posljednjoj lekciji. Vrijeme tog događaja različito se procjenjuje, od tri do sedam godina nakon dana Pedesetnice, iako nemamo sigurnih sredstava za posve točne informacije. Savao iz Tarza (kasnije apostol Pavao) očito je bio vođa u lovu na hereze i u progonstvu koje je započelo sa Stjepanom, a zatim se proširilo na sve vjernike općenito – osim na apostole, koji su iz nekog razloga, čini se, providonosno bili zaštićeni.

Progonstvo je započelo u Jeruzalemu jer je on do tada bio središte djela, baš kao što je naš Gospodin i uputio: „počevši od Jeruzalema”. Ne samo da je bio glavni grad Palestine nego je, kao što smo ranije vidjeli, bio i odredište pobožnih Židova iz svih krajeva svijeta, od kojih su mnogi nastojali učiniti ga svojim domom u poodmaklim godinama života, čak i ako su prethodno živjeli u inozemstvu. Gospodin je milostivo omogućio razdoblje razvoja za one koji su ušli u Crkvu na Pedesetnicu, kao i kasnije; a sada kada su postigli određeni stupanj rasta u milosti i znanju, dopustio je da vjetrovi progonstva zapušu protiv Crkve i raspršе to zrelo sjeme na sve strane.

Isti Bog koji je tako upravljao poslovima rane Crkve i dalje voli i njeguje Svoje; On i dalje usmjerava i vodi sve u vezi s interesima Svoje vlastite stvari, Svojeg Siona. Sada, kao i tada, o Njemu ovisi hoće li dopustiti ili spriječiti progonstvo, u skladu sa Svojom mudrošću te onim što bi bilo u najboljem interesu Njegovog naroda i u svrhu ostvarenja Njegovih slavnih planova. Progonstvo koje je tada nastalo imalo je, bez sumnje, dvostruki učinak: (1) Služilo je za testiranje i prosijavanje onih koji su već priznali Kristovo ime – kako bi dokazalo njihovu lojalnost, njihovu spremnost da podnose teškoće kao dobri vojnici te njihovu vrijednost da budu ubrojeni među pobjednike. Ne samo da ih je testiralo, već ih je nesumnjivo i ojačalo; jer nam iskustvo pokazuje da sva iskušenja i testovi, ukoliko su podneseni s vjernošću, donose još veću pobjedu i snagu karaktera. (2) Postalo je Gospodinovo sredstvo za širenje Istine u svim smjerovima, i tako poslužilo za veliko proširenje, kao i produbljivanje, Njegovog djela u svijetu. Nakon što je prvo blagoslovio one koji su, prema Njegovim providonosnim pripremama, bili okupljeni na jednom mjestu, sada ih je raspršio kao svjetla diljem Palestine i okolnih zemalja.

Primjenjujući to na sebe kroz ovu lekciju, primjećujemo kako je Gospodin u ovu novu zemlju, Ameriku, okupio posebno pripremljenu klasu ljudi, ljubitelje slobode i Istine iz svih dijelova svijeta. Primjećujemo kako je ovdje zapalio baklju slobode i civilizacije znatno jasnije nego igdje drugdje. Primjećujemo kako je u to posebno pripremljeno tlo posadio Sadašnju istinu, poruku „žetve” koja sada tiho svijetli, ne samo svim ljudima ove povlaštene zemlje već i svijetu općenito. Također primjećujemo sličnost u činjenici da su do sada naši progoni u ovoj žetvi bili tihi – umjesto javni, otvoreni i demonstrativni. Mi smo, poput rane Crkve, imali izvrsnu priliku za njegovanje znanja o Istini i milosti svetog duha. Sigurno nas stoga sada, ili u skoroj budućnosti, neće iznenaditi ako Gospodinova providnost dopusti i kakvo otvoreno progonstvo; pa ako bi takva bila Božanska volja, jesmo li u onom ispravnom stanju srca da bi nam to doista koristilo, umjesto da nas obeshrabri i uništi našu vjeru? Bi li to za nas, kao i za vjerne u ranoj Crkvi, značilo samo proširenje naših prilika i širenje Gospodinovog djela danas? Vjerujemo da bi tako i bilo.

Važna lekcija koju svi Gospodinovi ljudi trebaju naučiti jest ta da sâm Gospodin ima punu kontrolu i nadzor nad poslovima Svoje Crkve; da je Onaj koji je blagoslivlja Svojim svetim duhom i svjetlom spoznaje Boga upravo onaj isti koji je dopustio i suzdržavanje progonstva, kao i prosijavanja izvana i iznutra. Oni koji temeljito nauče ovu lekciju jedini su koji, usred svih životnih previranja, mogu potpuno počivati u „miru Božjem koji nadilazi svako razumijevanje”. Naučimo pratiti Božanske providnosti u prošlosti, cijeniti ih i primjenjivati, koliko god je to moguće, na poslove sadašnjeg vremena; a tada vjerujmo Gospodinu čak i onda kada ga ne možemo jasno pratiti, znajući da će sve stvari surađivati na dobro onima koji Ga ljube.

KAKVI SU BILI REZULTATI TYNDALEOVOG PROGONSTVA

Kao ilustraciju toga kako progonstva ponekad, a zapravo i općenito, uvelike unapređuju stvar Istine, zabilježimo sljedeće o onom istaknutom engleskom reformatoru, Williamu Tyndaleu, koji je bio među

prvima koji su objavili svete spise na engleskom jeziku. Budući da mu nije bilo dopušteno raditi na prevođenju Biblije u Velikoj Britaniji, preselio se u grad Worms u Njemačkoj i tamo objavio svoje prvo cjelovito izdanje Novog zavjeta. Nekoliko stotina primjeraka tog djela otišlo je u Englesku. Te je primjerke, po nalogu kralja Henrika VIII., kupio londonski biskup s namjerom da ih uništi; no Tyndale je ovo providonosno ometanje širenja djela protumačio ovako: „Dobit ću od njega novac za ove knjige kako bih se izvukao iz dugova, a cijeli će svijet vikati na spaljivanje Božje Riječi; višak novca pomoći će mi pak da ponovno ispravim i gotovo iznova otisnem to isto djelo." I uistinu je tako i bilo. Biskup Tunstall kupio je ne samo sve što je mogao osigurati u Velikoj Britaniji, već je kupio i brojne primjerke u gradu Antwerpenu te ih 1526. godine javno spalio kod križa sv. Pavla u Londonu. Kasnije su, unatoč kraljevim zabranama i silnoj energiji svećenstva, novi primjerci Novog zavjeta na engleskom jeziku u zemlju krijumčareni brodovima natovarenim žitom.

Ono što nam svima treba jest bezuvjetno povjerenje u Boga i goruća revnost za službu Istine, koju apsolutno ništa ne može obeshrabriti ili spriječiti. Ako smo spriječeni na jedan način, trebamo usvojiti drugi plan. Ako smo spriječeni i u tome, trebamo ga ponovno promijeniti – uvijek poštujući zakone i načela pravednosti te oslanjajući se na Gospodina da On nadzire rezultate na Svoju slavu. Pod Gospodinovom providnošću stotine tisuća primjeraka knjige „Milenijsko svanuće" i milijuni traktata raspršeni su kao sjeme u svim civiliziranim zemljama. Uopće nas ne bi iznenadilo kada bi se pojavila kakva progonstva ili protivljenja koja bi samo uzrokovala još brže klijanje tih sjemenki Istine. Čovjek koji je u svom bijesu nogama gazio po sjemenkama samo ih je još dublje utisnuo u zemlju, gdje su se one mogle i bolje ukorijeniti. Tako može biti i u vezi s bilo kojim protivljenjem kojeg sada može podići veliki Protivnik, a koje Gospodin sa Svoje strane može dopustiti. Ne smijemo moliti za iskušenja, kušnje i progonstva, niti smijemo moliti za to da ih izbjegnemo; ali je sigurno naša privilegija tražiti od Gospodina da nas u iskušenju ne napusti, već da nas na kraju izbavi od Zloga – u Svoje vrijeme i na Svoj način – i, općenito, da nadzire naše poslove na Svoju veliku slavu.

SLUŽBA ĐAKONA FILIPA

Među dvanaestoricom apostola nalazio se i Filip, no nije on taj na kojeg se odnosi ova lekcija. Ovaj je Filip bio jedan od sedam đakona čiji je izbor u Crkvi već ranije opisan. (Djela 6:5). On je očigledno dobro iskoristio prilike koje su mu bile pružene, i to ne samo brinući se za raspodjelu doslovne hrane onima u potrebi, već i hraneći vlastito srce duhovnom hranom, pripremajući se tako, kao sluga i glasnik Gospodnji, za daljnju službu znatno duhovnije vrste. Filip je bio jedan od onih koje je progonstvo otjeralo iz Jeruzalema. Zastanimo ovdje na trenutak kako bismo primijetili da je rana Crkva mogla reći: „Progonstvo postaje prilično ozbiljno; ali mi ćemo ostati ovdje gdje jesmo, trpjet ćemo zatvor, itd., smatrajući da nas Gospodin može zaštititi ovdje jednako kao i drugdje." Ovo bi bilo sasvim razumno ljudsko razmišljanje; ali bi isto tako ukazivalo i na potpuno zanemarivanje jasnih Gospodinovih uputa Njegovoj Crkvi: „Kad vas progone u ovom gradu, bježite u drugi." (Mat. 10:23). Progonstvo je bilo i namijenjeno tome da ih rasprši, a nepoštivanje Gospodinovih uputa lako je moglo dovesti do toga da neki od najrevnijih i najvjernijih u Crkvi zapravo tvrdoglavo prkose samim namjerama providnosti. Neka se tako i danas oni koji su pozvani pretrpjeti progonstvo sjete Gospodinove upute; i neka se, nakon što daju odgovarajuće svjedočanstvo, ako im se za to otvore vrata prilike, presele na neko drugo mjesto gdje njihova vjernost i njihovo povećano znanje te mudrost u rukovanju „Mačem duha" mogu pružiti brojne prilike za još veću korisnost. To je svakako bio slučaj s Filipom, koji se preselio u Samariju i očito nije gubio ni trenutka u započinjanju službe Istine, propovijedajući Krista.

Podsjetimo se da je ovaj grad Samarija bio glavni grad okruga zvanog Samarija, čiji su stanovnici bili poznati kao Samarijanci; budući da su bili miješane krvi, i židovske i poganske, Židovi su ih u pravilu smatrali poganima; stoga „Židovi nisu imali posla sa Samarijancima". Sjetit ćemo se nadalje da je naš Gospodin Svojim učenicima, kada ih je tek slao u propovijedanje, rekao: „Ne idite k poganima i ne ulazite ni u jedan grad samarijanski; nego radije idite izgubljenim ovcama doma Izraelova." (Mat. 10:5, 6; 15:24). Naš je Gospodin tako označio Samarijance kao odvojene i potpuno različite od Izraelaca. Sjetit ćemo se također da je, kada naš Gospodin nije htio ući u grad Samariju da bi izliječio njihove bolesne, narod tog grada zauzvrat odbio prodati Njegovim učenicima hranu dok su onuda prolazili. U osveti zbog takve uvrede, Jakov i Ivan, apostoli, upitali su našeg Gospodina: „Gospodine, hoćeš li da zapovjedimo vatri da siđe s neba i uništi ih?" Isus im je na to odgovorio: „Ne znate kakvog ste duha; Sin Čovječji nije došao uništavati ljudske duše, nego ih spasiti." Bila je to upravo žena iz ovog istog grada koja je kasnije srela Gospodina na zdencu te je od Njega dobila mali predukus vode života; zatim je dovela mnoge svoje prijatelje i susjede koji su je također okusili te se osvježili, pa su i mnogi od njih povjerovali u Njega. Ipak, tadašnje je svjedočanstvo našeg Gospodina jasno glasilo: „Vi se klanjate onome što ne poznajete; (...) spasenje dolazi od Židova." – Ivan 4:22; Luka 9:54–56.

Sama činjenica da je Filip sada pod vodstvom Božanske providnosti došao upravo u Samariju i ondje propovijedao Evanđelje, znači da je došlo vrijeme da se to isto Evanđelje proširi i izvan okvira judaizma. To stoga snažno implicira da se ovaj događaj morao zbiti najmanje tri i pol godine nakon smrti našeg Gospodina – odnosno nakon konačnog završetka onog sedamdesetog simboličnog tjedna i potpunog kraja posebne Božje naklonosti prema Izraelu u pogledu Evanđeoskog poziva ovoga Doba. Očigledno su apostoli imali znatno blaže osjećaje protivljenja prema Samarijancima nego prema poganima općenito, upravo zbog te njihove miješane židovske krvi.

Samarijanci su već bili zreli za Evanđelje, a činjenica da su ih Židovi redovito prezirali jednako kao i pogane, bez ikakve ih je sumnje učinila samo još spremnijima da radosno prime Evanđeosku poruku koja je u potpunosti ignorirala sve kastinske i klasne razlike te u svoje blisko bratstvo prihvaćala baš sve one koji su ponizno priznali svoje grijehe, prihvatili Isusa kao svog Otkupitelja i potpuno Mu se posvetili. Filipovo propovijedanje bilo je snažno podržano i vidljivim manifestacijama duha u iscjeljenjima i sličnom, kao uostalom i sve propovijedanje tog vremena – a što je bilo namijenjeno jasnom uspostavljanju vjere i izravnom suprotstavljanju onim čudotvornim djelima Sotone kroz nekromante, one opsjednute duhom proricanja itd.

Istina je do Samarijanaca stigla točno na vrijeme da ih spasi od nekih Sotoninih lukavih umjetnosti, poznatih u to vrijeme kao „crna magija" i tome slično, a koje je redovito prakticirao Šimun Mag, čarobnjak. Zapisano je da je njegov utjecaj na ljude doista bio golem, i to jednako među bogatima i među siromašnima; te da su ga redom prepoznavali kao posjednika „velike Božje moći". Vremena su se od tada uvelike promijenila; čarobnjaštvo i magija više ne očaravaju svijet u onoj istoj mjeri pa je stoga i onaj veliki Prevarant s vremenom znatno promijenio svoje taktike. Kao što to apostol i izjavljuje, on na sebe rado preuzima odjeću svjetla i tako se predstavlja kao glasnik svjetla, a sve to radi obmane onih koji doista iskreno traže Istinu. Danas on posjeduje sasvim različita sredstva, zamke i klopke za sve one koji se upravo bude iz drijemeža grube praznovjerice i onog neznanja donesenog ravno iz Mračnog doba. Njima se on najrazličitije predstavlja kao kakav „viši kritičar", koji navodno traži istinu u Bibliji, a pronalazi je samo kao masu kontradikcija. Drugima se pojavljuje kao gorljivi evolucionist, podučavajući pritom doktrinu koja je potpuno suprotna onoj iz Svetog pisma, dokazujući kako nikakvog Pada uopće nije ni bilo; te da stoga nije moglo biti ni Otkupljenja od tog Pada, kao niti vremena Obnove od svih njegovih mračnih posljedica. Nekima se pak ukazuje kao Kršćanski znanstvenik, lukavo koristeći samo ime Krista kao jednu svoju obmanu, a ime znanosti kao drugu, te time zapravo predstavlja zbrku koja je posve suprotna i jednom i drugom – iako je to često podržano određenim fizičkim olakšanjima i izlječenjima, distribuiranim istom onom moći koja je nekad djelovala i kroz Šimuna Maga onima koji bi se svojevoljno prepustili obmani i koji bi uporno nijekali Istinu te se čvrsto držali tog svog nijekanja; svi oni će imati tu svoju „nagradu" kratkotrajnog iscjeljenja.

Mi, koji se danas izravno suprotstavljamo Protivniku i njegovim podmuklim metodama, nismo naoružani nikakvim moćima fizičkog iscjeljenja kojima bismo se mogli tako spektakularno obratiti ljudima; no mi posjedujemo samu Istinu, koja itekako snažno djeluje kao ljekovita mast za oči onima koji je radosno prihvaćaju – kao čišćenje od grijeha i kao istinsko olakšanje od teških tereta; kao ono dragocjeno ulje radosti na njihovim glavama i u njihovim srcima. Cijela je stvar danas uzdignuta na znatno višu razinu, a sve zbog onog nevjerojatnog napretka u općem znanju i ljudskoj civilizaciji koji je svijetu došao isključivo kao rezultat sjaja svjetla kroz Božje vjerne sluge u prošlosti. Sada, jednako kao i tada, Istina donosi uvjerenje svima onima koji se nalaze u ispravnom stanju srca i ona ih snažno oslobađa od svakog ropstva pukog neznanja, praznovjerja, svećenstva i sektaštva – dovodeći ih u onu predivnu slobodu kojom Krist doista oslobađa baš sve one koji istinski postanu Njegovi.

Oni koji su tako prihvatili Filipovu poruku i posvetili se Gospodinu, to su javno označili krštenjem – potpunim uranjanjem – u vodu, simbolizirajući time uranjanje (odnosno pokop) svojih vlastitih volja u volju Božju točno onako kako je ona izražena u Kristu; označavajući tako da će oni od sada biti zauvijek mrtvi i za sebe i za ovaj svijet, te da će ustati kako bi hodili u sasvim novom životu, kao posvećeni članovi Kristova tijela. Nigdje tu ne čitamo baš ništa o nekakvom ljudskom kredu, sekti ili denominacijskom imenu, niti o ikakvom upisivanju imena u kakav službeni denominacijski registar. Već je vrlo rano Crkva prepoznala, baš kao i mi danas, da je jedino važno da vjernici budu istinski povezani s Kristom te da njihova imena zbog toga budu „zapisana na nebu". Šimun, koji je sve do tada bio veliki vjerski(?) vođa naroda – njihov slijepi vođa u tamu i u zamke Protivnika – postao je sada jedan od Filipovih obraćenika, jedan od tako uronjenih, te ujedno i stalni prisutnik u Filipovoj službi, sa silnim zaprepaštenjem promatrajući Božju moć koja je tako vidljivo djelovala kroz njega, a koju je on itekako prepoznao kao daleko nadmoćniju od one Sotonske moći koja je dotad djelovala u njemu samome.

Vijest o Božjoj naklonosti prema Samarijancima i njihovom radosnom prihvaćanju Gospodina ubrzo je

stigla do Jeruzalema; te su predstavnici cijele skupine apostola i brojnih drugih u Jeruzalemu odmah otišli u Samariju kako bi i osobno zabilježili to veliko djelo Gospodnje i, bez sumnje, ohrabrili tamošnje vjernike. No otišli su onamo i zbog jednog sasvim posebnog razloga: darovi svetog duha (čuda, iscjeljenja, jezici itd.) tada su se mogli prenositi isključivo preko apostola. Ma koliko Filip uspješno propovijedao Evanđelje i uranjao brojne vjernike, on, budući da ipak nije bio jedan od odabranih dvanaestorice, osobno nije posjedovao moć prenošenja tih darova. (A s obzirom na to da su se ti darovi prenosili isključivo preko ruku apostola, sasvim je očito da su oni u Crkvi nužno morali i prestati ubrzo nakon što su pomrli sami apostoli.) Petar je bio jedan od tih poslanih, a Ivan – onaj isti koji je nekoć bijesno pitao: „Gospodine, hoćeš li da zapovjedimo vatri da siđe s neba i uništi ih?" – bio je onaj drugi izaslanik. Koliko je samo golemu promjenu Kristovo Evanđelje donijelo, čak i u ovom tako dobrom čovjeku! Mnogo je toga on u međuvremenu naučio od Isusa pa je sada konačno i sam imao onaj Njegov duh – duh koji nipošto nije tražio uništavanje ljudskih života, već isključivo njihovo spašavanje.

Kad su apostoli napokon stigli, iskreno su se pomolili s učenicima, a zatim su položili ruke na njih, prenoseći im neke od tih darova – moć govorenja jezicima, tumačenja nepoznatih jezika, činjenja čuda i slično. Kako je i sâm Šimun Mag bio jedan od vjernika, jedan od onih krštenih, on je sasvim sigurno, zajedno s ostalima, također primio neki dar svetog duha. A ipak, on, a vrlo vjerojatno i brojni drugi iz te iste skupine, nisu nimalo bili u punom skladu s Gospodinom niti s Njegovim milostivim planovima. Darovi duha mogli su se prenijeti trenutno; ali plodovi duha mogli su se zadobiti jedino i isključivo rastom. Te darove se, stoga, nikada ne bi trebalo smatrati toliko dobrim i pouzdanim dokazom Božanske naklonosti i bliskosti s Gospodinom kao što su to upravo plodovi duha, a koje bi svi Gospodinovi posvećeni ljudi i danas trebali posjedovati u izdašnoj mjeri – krotkost, strpljivost, blagost, bratsku naklonost i ljubav. Apostol Pavao nedvosmisleno izjavljuje da, ako bi netko posjedovao ne samo jedan od tih darova, već i baš sve njih, a pritom bi mu potpuno nedostajala ljubav, to mu naposljetku ne bi baš ništa koristilo u pogledu one velike naklonosti na koju je Gospodin tako milostivo pozvao Svoju Crkvu. (1. Kor. 13:1–8).

Šimun Mag, iako silno zadivljen svime što je vidio, itekako zainteresiran iz tog svog kuta gledanja te posve uvjeren da je spomenuta moć sveta; i iako se pridružio vjernicima te primio taj dar – još je uvijek duboko bio „u žuči gorčine i u okovima nepravde", baš kako mu je to i sâm apostol Petar nedugo zatim otvoreno rekao. Bio je on takav cijelo to vrijeme, no to nije prepoznao niti on sâm, niti su to prepoznali svi ostali oko njega. Tada ga je njegov znatiželjni interes za razmatrane stvari konačno naveo i na to da zatraži od Petra da i njemu poda tu apostolsku moć prenošenja darova; obećavajući mu zauzvrat čak i veliku svotu novca – i time je samo zorno pokazao da on za Istinu i njezinu službu nipošto nije bio zainteresiran s pravog, posvećenog stajališta; pokazao je da je sav njegov interes bio puka znatiželja i da njegova sebičnost nimalo nije ustupila mjesto nesebičnoj ljubavi; jer on bi najviše volio imati tu istu apostolsku moć isključivo zato kako bi je mogao koristiti na krajnje sebičan način, i to prvenstveno za vlastito uzdizanje te osobnu korist među tim istim ljudima.

Od tada pa sve do danas uistinu je bilo mnogo ljudi s tim posve istim sklonostima. Pritom oni uopće nisu nužno ništa lošiji ljudi od mnogih drugih u svijetu, jer sasvim jasno pokazuju da nemaju ni dio ni udio s posvećenim Gospodinovim narodom. Može se sa sigurnošću reći da u današnjim nominalnim crkvama ima stotina tisuća, pa i milijuna, pripadnika klase Šimuna Maga; to su oni brojni muškarci i žene koji zapravo nikada nisu iskreno razabrali onaj pravi duh Evanđelja; već svi oni gledaju na njegove različite aranžmane prvenstveno iz svog trgovačkog, merkantilnog kuta gledanja, pomno razmatrajući isključivo to koliki će doista biti njihov osobni dobitak ili gubitak, njihova prednost ili pak nedostatak u odnosu prema njemu – te vrlo revno održavaju taj isti odnos samo zbog neke osobne časti, boljeg društvenog položaja ili onog čistog svjetovnog prosperiteta koji im je takav odnos već donio, još uvijek donosi, ili se pak žarko nadaju da će ga kroz njega jednom ipak dobiti. Svima bi takvima stoga doista željeli reći, posve ljubazno, ali itekako čvrsto: „Vi nemate ni dio ni udio u ovoj stvari." S druge strane, mi nipošto ne bismo rekli, niti je to Petar tada rekao Šimunu: „Tvoj je dan milosti zauvijek prošao i ti ćeš sada biti vječno mučen u paklu." Što god Bog u svojoj neizmjernoj mudrosti za takve doista može imati u planu u vječnoj budućnosti i pod nekim sasvim različitim uvjetima, mi to sada ne možemo sa sigurnošću reći; no najvažnija poanta koju sada doista napominjemo jest ta da takvi sebični karakteri nemaju ama baš nikakvog udjela u Njegovom Kraljevstvu; niti u njegovom sadašnjem, niti pak u onom njegovom slavnom budućem razvoju. Štoviše, čak i među onima koji su radosno primili Sadašnju istinu itekako imamo razloga za iskren strah da su je neki primili isključivo iz puke znatiželje, a ne iz iskrene ljubavi prema njoj; ili pak u oholoj namjeri da dobiju u posjed nešto što bi potom lako mogli vješto iskoristiti samo kao vlastito sredstvo za guranje samih sebe na neko istaknutije mjesto pred ostalom braćom. Takve su osobe izuzetno opasni karakteri – iznimno

opasni u pogledu samih sebe i vlastitog razvoja, te silno opasni i u pogledu onog utjecaja koji posjeduju u Crkvi. Takve doista treba brižno i jako pažljivo izbjegavati pri svakom odabiru vođa i starješina među posvećenim Gospodinovim narodom, i to apsolutno bez obzira na sve njihove istaknute prirodne darove, na njihovo svjetovno bogatstvo ili na njihove izvanredne talente.

Odgovori na zanimljiva pitanja

VJERNICI I ZAKON O STEČAJU

Pitanje: Bi li bilo ispravno ili pogrešno da sljedbenici našeg Gospodina Isusa Krista iskoriste zakon o stečaju za olakšanje nesolventnih dužnika?

Odgovor: Bilo bi potpuno ispravno da bilo koja osoba iskoristi taj zakon. Misao koja stoji iza ovog zakona jest da u životnim nedaćama neki ljudi postanu beznadno nesolventni, te da je ispravno da njihovi bližnji odustanu od svojih potraživanja i dopuste im novi početak u životu, pod uvjetom da vjerovnicima predaju sve što imaju. Ovaj humani zakon snažno nas podsjeća na Božanski zakon dan Izraelu, predočen u njihovom sustavu Jubileja, prema kojem su se svake pedesete godine svi dugovi svih vrsta otpisivali, a svako obiteljsko nasljedstvo vraćalo. To je, prisjetimo se, samo tip ili slikoviti prikaz našeg nebeskog Oca u Njegovom postupanju s ljudskim rodom. Svi su ljudi Njegovi dužnici i svi će, prijavom Posredniku Novog saveza, uskoro dobiti imunitet od svakog prethodnog duga i priliku da poprave svoje sudbine i izgrade nove karaktere, bez ikakvih predrasuda uslijed izvornog grijeha i osude.

Iako bi bilo zakonito i ispravno iskoristiti povlastice ovog zakona o stečaju, vama to možda neće biti prikladno jer bi zahtijevalo znatne odvjetničke troškove za provođenje postupka; stoga, osim ako u budućnosti nemate neku jasnu svrhu ili cilj koji bi opravdali to „čišćenje evidencije" i omogućili vam ponovni ulazak u neku vrstu posla, možda bi bilo bolje da stvar ostavite onakvom kakva jest.

Opće načelo je ispravno: ljudi u svijetu su, u općem smislu, ljudska braća i ne bi trebali tlačiti jedni druge, već bi trebali biti spremni opraštati jedni drugima dugove kada su okolnosti takve da dužnik nije u mogućnosti ispuniti svoje obveze i kada ih vjerojatno nikada neće moći ispuniti bez nepravednog uskraćivanja životnih potreba vlastitoj obitelji. U skladu s ovom mišlju je i opći zakon civiliziranih zemalja da dugovi nisu vječni, već da nakon isteka pet godina postaju ništavni i pravno mrtvi, osim ako nije posebno navedeno suprotno njihovim evidentiranjem u sudskoj presudi. Međutim, s druge strane, ako bi netko tko živi u dugu došao do bogatstva tako da bi mogao platiti svoje obveze, trebalo bi mu biti pravo zadovoljstvo da ih doista i plati, bez obzira na to je li ranije iskoristio zakon o stečaju ili ne.

ODJEĆA UPRLJANA TIJELOM

Pitanje: Što apostol misli pod izjavom: „mrzeći čak i odjeću uprljanu tijelom" (Juda 23)?

Odgovor: Odjeća koju kršćani trebaju nositi jest haljina Kristove pravednosti, ona besprijekorna haljina koja se daje svima koji dolaze Ocu. Svi koji ljube Gospodina i pravednost željet će koliko god je to moguće održati tu apsolutnu savršenost pravednosti koja im je pripisana kroz vjeru. Da bi to postigli, nastojat će hoditi po duhu, a ne po tijelu. No, unatoč njihovim najboljim željama, često mogu podbaciti u Božjoj slavi i ne uspjeti iskoristiti sve svoje prilike. Svi takvi nedostaci svake vrste smatraju se mrljama ili točkama na pripisanoj haljini Kristove pravednosti – mrljama i tragovima tjelesne slabosti. Oni koji imaju ispravan stav srca mrzit će grijeh i stoga će mrziti sve tjelesne mrlje ili slabosti svake vrste, pa će požuriti odnijeti tu stvar Gospodinu u molitvi te će, koliko je god to moguće, ispraviti svaku nepravdu koju su možda počinili, čak i onda kada je učinjena nenamjerno. Na taj ih način, pod okriljem Novog saveza, Kristova krv čisti od svih grijeha pa oni tako mogu ostati neokaljani od svijeta. Uskoro će ova vjerna klasa doživjeti svoju uskrsnu promjenu, te će, posjedujući nova tijela u punom skladu sa svojim novim umovima, od tada zauvijek biti bez mrlje, nabora ili bilo čega sličnoga.

Iz ovoga bi trebalo biti jasno da nitko ne mora imati mrlje na svojoj odjeći osim ako je prema njoj nemaran; a oni koji su toliko nemarni u tom pogledu zapravo nemaju duh Učitelja – oni nisu pobjednici nad svijetom, već se do neke mjere slažu s grijehom. To je klasa koja će upravo iz tog razloga propustiti biti ubrojena među pobjednike i neće uspjeti dobiti onu veliku nagradu sunasljedstva u Kraljevstvu. To je klasa koja će biti prisiljena proći kroz Veliku nevolju kojom će se ovo doba završiti, i to s namjerom da u toj nevolji nauče lekcije koje će im biti dragocjene za svu vječnost, a to učenje lekcija se biblijskim rječnikom naziva „pranjem svojih haljina i njihovim izbjeljivanjem u krvi Jaganjčevoj". (Otk. 7:14).

S TAKVIM NI JESTI

Pitanje: Što je s 1. Korinćanima 5:11? „S takvim ni jesti."

Odgovor: Razumijemo da apostol ovdje ukazuje na odnose unutar Crkve te na to da su Gospodinovi ljudi

dužni održavati vrlo visoke standarde moralne čistoće; i to do te mjere da s onima za koje se pouzdano zna da su lošeg karaktera ne bi trebali imati čak ni zajedništvo u Crkvi, niti na zajedničkom obroku ili na „gozbi ljubavi". To nipošto ne bi značilo odbaciti nekoga protiv koga je samo potaknuta kakva zla misao, ili nekoga protiv koga je bačena samo strelica klevete; jer nam brojni drugi reci jasno pokazuju da Gospodinovi ljudi ne bi smjeli biti zlonamjerni u toj svojoj pažnji pri održavanju visokog standarda kršćanskog života. Čini se da 10. redak ukazuje na to da bismo i u našim društvenim te poslovnim aktivnostima trebali u razumnoj mjeri izbjegavati druženje i poslove s izrazito nečasnim osobama.

JE LI BOG OTAC SVIM LJUDIMA?

Pitanje: Apostol, u Djelima apostolskim 17:29, čini se da govori o prirodnom čovjeku kao o Božjem potomstvu. Kako bismo to trebali razumjeti?

Odgovor: Bog nam se ovdje predstavlja kao Davatelj života, odnosno kao Otac svakog živog bića, budući da sav život proizlazi od Njega; no, u sasvim posebnom smislu, On je Otac ili Davatelj života svima onima koji su stvoreni na Njegovu sliku. Prirodni je čovjek izvorno bio upravo tako stvoren, u osobi Adama; i premda je golem dio te izvorne sličnosti odavno izgubljen kroz grijeh i izopačenost, ipak je još uvijek sasvim ispravno govoriti o čovjeku s gledišta tog njegovog izvornog stvaranja. Treba, međutim, imati na umu da su, prema Svetom pismu, svi ljudi u prijestupu potpuno izgubili taj status sinovstva. Svi su oni Božji potomci utoliko što svi potječu od, odnosno dobivaju svoj život od Svemogućega; no On priznaje kao Sinove isključivo one koji su u potpunom skladu i u zajedništvu s Njim, a to sada uključuje jedino one koji su s Njim pomireni kroz dragocjenu krv.

BOG ZAPOVIJEDA SVIM LJUDIMA SVUDA DA SE POKAJU

Pitanje: U 30. i 31. retku istog poglavlja čini se da nailazimo na proturječje. Redak 30 izjavljuje da Bog „zapovijeda svim ljudima svuda da se pokaju", a redak 31 izjavljuje da je već određen dan za sud svijeta u budućnosti. Ako sud svijeta još nije ni započeo, u kojem onda smislu i s kakvom pravdom Bog danas zapovijeda svima i svuda da se pokaju?

Odgovor: Iako je zapovijed za pokajanje doista upućena „svim ljudima svuda", ona ipak u stvarnosti doseže isključivo one koji imaju uho da čuju. Velika većina čovječanstva još uvijek nije bila pozvana na pokajanje jer Božji glas preko Njegovih glasnika još nije dosegao baš svako stvorenje. Međutim, jamstvo je to da će ta poruka doista doseći apsolutno sve ljude u Njegovo pravo vrijeme. I tko god tada bude čuo tu poruku, primit će s njom i ono potpuno znanje o milostivoj prilici za ispunjavanje njezinih uvjeta i Božanskih aranžmana. U ovom sadašnjem dobu aranžman glasi da će onima koji čuju biti suđeno isključivo prema njihovoj vjeri, dok će pak oni koji budu čuli u onom sljedećem dobu biti jasno obaviješteni o opravdanju po djelima – da će „biti suđeni svaki čovjek prema svojim djelima".

Gledano na ovaj način, sasvim se jasno vidi da je Božji plan za suđenje svijetu u nadolazećem dobu potpuno savršen. Baš s obzirom na tu značajku budućeg Suda (ili budućeg suđenja, to jest one velike prilike koja će tek tada biti dana cijelom čovječanstvu za postizanje vječnog života), Bog već danas zapovijeda da se svatko tko to čuje pokaje za grijehe te da nastoji vratiti se u potpuni sklad s Njim kako bi naposljetku primio dar vječnog života. Da Bog kojim slučajem nije napravio nikakav aranžman za davanje vječnog života svijetu kroz Otkupninu, tada bi zaista bilo posve beskorisno zapovijedati ikakvo pokajanje; jer zašto bi ljudi onda uopće trebali tražiti postizanje vječnog života pokajanjem i borbom protiv grijeha ako bi on ionako bio potpuno nedostižan? Odnosno, ako nije napravljen nikakav aranžman kroz otkupljenje kojim bi Bog i dalje mogao ostati pravedan, a ipak opravdati one koji vjeruju u Isusa i koji nastoje slijediti Njegove upute te postići dar života u Njemu?

GODIŠNJA SPOMEN VEČERA

Pitanje: Ako, kako vi to tvrdite, Sveto pismo uči da je samo godišnje slavljenje Spomen večere jedino ispravno, molimo vas da nam kažete kada i zašto je uopće došlo do promjene na to znatno češće obilježavanje?

Odgovor:

(1.) Vi znate, a to znaju i svi ostali, da Rimokatolička, Grkokatolička i Sirijska crkva, baš kao i Engleska crkva, redovito slave Veliki petak kao neposredan spomen na smrt našeg Gospodina; a povijesti svih tih crkava jasno dokazuju njegovo kontinuirano obilježavanje koliko god daleko unazad sezala sama crkvena povijest – to vrijedi za bilo koju od njih, dapače, za sve njih.

(2.) Vi znate, a to znaju i svi ostali, da sve takozvane protestantske crkve (metodistička, prezbiterijanska, crkva Kristovih učenika, kongregacionalna) u potpunosti ignoriraju Veliki petak. Zapravo, one djelomično uistinu protestiraju protiv njega, ali to čine u potpunom neznanju i bez valjanog razloga, jer su u međuvremenu potpuno izgubile iz vida ono izvorno značenje i biblijsku važnost tog dana. Oni koji sami sebe nazivaju „protestantima" više ne priznaju taj jedan poseban dan, već taj praznik održavaju tjedno, mjesečno, dvomjesečno, tromjesečno itd., potpuno prema svojoj vlastitoj želji ili osobnoj pogodnosti.

Gore navedene činjenice vrlo su dobro poznate svima; no sâm razlog za ovu promjenu kod protestanata poznat je tek vrlo maloj nekolicini onih koji tu promjenu doista prakticiraju, te se kao takav ne može pronaći zabilježen u crkvenim povijestima bilo koje vrste. Mi ćemo sada pojasniti taj razlog i on će tada biti posve jasan svima vama, premda vas pritom ne možemo uputiti ni na kakve druge spise o toj specifičnoj temi osim naših vlastitih. Taj razlog je sljedeći:

(3.) Protestantska reformacija usmjerena protiv rimokatolicizma bila je sasvim opravdano usmjerena upravo protiv onoga što papisti nazivaju „žrtvom mise". I upravo zato što su papisti oduvijek slavili Veliki petak kao najvažniji dan mise, protestanti su bili posebno pažljivi i revni u tome da taj dan potpuno ignoriraju.

(4.) Izvorno odstupanje u papinstvu, kojim je ta „žrtva mise" vremenom uspješno zamijenila onu izvornu Žrtvu jednom zauvijek učinjenu na Kalvariji, bilo je izuzetno postupno i trajalo je jedno iznimno dugo vremensko razdoblje, stoga se ono uopće ne može pronaći izrečeno u nekakvom posebnom ediktu nekog pape ili drugih crkvenih poglavara. Ovo je, baš kao i mnoge druge lažne teorije, izrastalo sasvim postupno te se širilo neprimjetno po cijeloj nominalnoj Crkvi onog vremena. Sami zapisi one prave Crkve iz tog vremena danas nam više nisu dostupni jer je ona u očima tog vladajućeg nominalnog sustava bila toliko neznatna da su njezina gledišta bila u potpunosti ignorirana, dok su malo kasnije svi njezini spisi, protesti i slično bivali i doslovno uništeni kao izričito „heretički".

Običaj održavanja mise bilo kojeg dana i u apsolutno bilo koje doba dana i noći (isključivo kako bi odgovarao trenutnoj pogodnosti onih koji je održavaju) s vremenom je stekao jedno vrlo čvrsto uporište, pa su onaj izvorni dan (Veliki petak) i njegovo ispravno obilježavanje izvorne Žrtve papisti s vremenom postupno stopili u onaj svoj veliki dan mise. A ipak, čak je i u tom pogledu on zadržao svoj prevladavajući položaj visoko iznad svih drugih datuma kod samih poklonika tog sustava, pa se stoga od apsolutno svakog rimokatolika koji imalo tvrdi da je vjeran svojoj Crkvi strogo očekuje da bude prisutan i da aktivno sudjeluje u službi Velikog petka, bez obzira prisustvuje li on misi u ikoje drugo doba u godini ili ne. Ovo je nepobitna činjenica koja se vrlo lako može dokazati pukim obraćanjem bilo kojem katoliku.

(5.) Crkvena povijest, kako je danas predstavljena ne samo u raznoj denominacijskoj literaturi već i u općim enciklopedijama, vrlo jasno bilježi tu činjenicu da je metoda izračunavanja samog vremena za Veliki petak vrlo rano promijenjena s one izvorne, židovske metode računanja Pashe na jedno vrlo malo modificirano kršćansko računanje koje pak baš uvijek donosi obljetnicu raspeća na petak, a obljetnicu uskrsnuća na nedjelju. Naime, izvorna židovska metoda računanja uzrokovala je to da ti dani iz godine u godinu padaju potpuno nepravilno, na bilo koji različit dan u tjednu. Stoga se u Crkvi općenito smatralo da je takva njezina promjena na ovu sadašnju metodu računanja itekako opravdana. Toliko je u međuvremenu postao univerzalan ovaj običaj da svi glavni svjetski almanasi uredno daju ne samo onaj pravi dan Pashe točno prema židovskom računanju, već odmah navode i njegov datum prema ovom modificiranom računanju kršćanstva poznatom kao „crkveni kalendar".

